

ЯК ЖЕРТВАМ ОБСТРІЛУ
ОТРИМАТИ ДОПОМОГУ **с.15**

СЕРЕДА
20 липня 2022

**ТОЛЬКИ
ПЕРЕВІРЕНІ
ФАКТИ**
№29 (1594)

ЧИ СТАЛИ УКРИТТЯ
БЕЗПЕЧНИМИ? **с.9**

20MINUT.UA

► Вінниця переживає страшне горе. Ми зібрали свідчення очевидців трагедії, тих, хто шукав своїх рідних, тих, хто рятував людей у лікарнях, тих, хто втратив своїх найрідніших...

► Увесь світ має знати, кого вбила росія, бачити їхні обличчя. З відкритих джерел наші журналісти встановили та перевірили імена 19 жертв російського обстрілу. Ми не повинні їх забувати

РЕКЛАМА

Передплати газету RIA онлайн на сайті Укрпошти

Швидко та без черг
Сплачує картою, за реквізитами або коштами «єПідтримка»*

є Підтримка
* Потрібна допомога? Дзвоніть 093 006 2232, розкажемо як оплатити картою «є-підтримка»

peredplata.ukrposhta.ua

УКРПОШТА

★ КВАРТИРИ ВІД ★

18500грн

найкраща ціна

с.мт. Стрижавка, вул. Київська, 224
☎ 097 003 3337, 093 000 3337

ДУМКА

ВІКТОРІЯ
 СЕЛЕЗНЬОВА
 ЖУРНАЛІСТ

Вінничани
 вистоять

Колись мені здавалося, що ніхто не любить Вінницю так міцно і щиро, як люблю її я. Згодом зрозуміла, що вінничани — це ексклюзивна спільнота, у якій кожен по-своєму унікально, але однаково сильно любить це місто. Вінниця — душа. Вінниця — окремий світ, який, утім, відкритий для кожного, кого потрібно втішити, заспокоїти.

Після початку повномасштабного вторгнення рашистів наше місто стало чи не найпотужнішим волонтерським центром України. До нас їхали у пошуках прихистку, спокою та допомоги. І Вінниця обіймала... Втирала сльози і повертала до нормального життя настільки, наскільки це можливо.

Я вивезла дітей з України 3 березня. Найбільш важке та болісне рішення у моєму житті. За кордоном я щодня спостерігала онлайн за життям вінницьких друзів і думала: «Якого дідька ми тут сидимо?» За тиждень до ракетного обстрілу ми приїхали додому.

Два дні важко було щось писати... Говорити. Хоча й розуміла, що потрібно зробити це для того, аби рубець на серці залишився чутливим до реалій та небезпек світу назавжди. Для того, щоб живою була ненависть і жага помсти.

Та дівчина... Іра... У дитинстві ми були сусідками. Потайки фарбували нігті маминими лаками, обмінювалися наклейками, вели пісенники... Ми не підтримували зв'язок і не спілкувалися років 20. Але коли я дізналася, що це вона... Що це її донечка... Ну от, я знов не можу дібрати слів.

Вона виживе. Господь дасть їй сили пережити це горе. І, вірю, що усім, хто втратив там рідних та близьких, — також. Мої вінничани неймовірно, великодушні, сильні та сміливі. Вінничани не забудуть. Вінничани вистоять. І кожен, хто причетний до нашого горя, повинен бути покараний. І буде покараний.

ЗРУЙНУВАЛИ БУДИНОК ОФІЦЕРІВ, АЛЕ НЕ ЗНИЩИЛИ

Символ незламності ■ Внаслідок ракетного удару, завданого рашистами по Вінниці, постраждав Будинок офіцерів — пам'ятка архітектури та містобудування. Ми згадали його історію та запитали про його подальшу долю

ЛАРИСА ОЛІЙНИК,
 RIA, (068)0060772

Історія Будинку офіцерів у місті Вінниці бере свій початок з відкриття 31 грудня 1925 воєначальником Яном Фабріціусом будинку Червоної армії, що розташовувався на вулиці Козицького. Організували його як місце для офіцерських зборів та дозвілля.

Сучасне приміщення Будинку офіцерів постало у 1934–1935 роках за проектом видатного українського архітектора та містобудівника Йосипа Каракіса. Це був типовий проект кінотеатру на 1000 глядачів, створений для Вінниці, який отримав першу премію на Всесоюзному конкурсі.

— Будинку офіцерів на цьому місці могло не бути, — розповідає історик Тетяна Кароєва. — Ще наприкінці 1920-х років на земельній ділянці, де він розташований, планували звести грандіозну бібліотеку-пам'ятник нашому земляку, письменнику Михайлу Коцюбинському. Але проєкт так і не реалізували, серед причин — брак коштів, дефіцит товарів та пріоритетність відомчого військового будівництва.

У 1935 році вінницький Будинок червоної армії розпочинає свою роботу як гарнізонний військовий клуб виступами жіночого хорового ансамблю «Жін-хоранс».

У період окупації Вінниці нацистами (1941–1944 роки) будівля використовувалась німецькою окупаційною адміністрацією.

Під час відступу в 1944 році німецькі війська спалили будівлю. Роботи з відновлення тривали у 1946–1947 роках.

В 50-х роках двері Будинку офіцерів у Вінниці знову були відчинені для відвідувачів.

Тут молодь любила розважатися. У ті роки особливо модними були танцмайданчики. Якщо

влітку всі із задоволенням ходили на танцмайданчик біля Літнього театру, то в холодний час зали для танців були тільки у Будинку офіцерів.

До середини 1990 років біля Будинку офіцерів стояв літак ІЛ-14, який потім прибрали.

За часи незалежної України Будинок офіцерів — найбільша культурно-мистецька установа міста та області — стала центром культурного життя Вінниччини. У ньому проводили концерти та вистави. Діяв інститут українознавства і розгалужена мережа студій та курсів для молоді.

У 1998 році стилізований барельєф легкого швидкісного танка БТ-7, зображений на фасаді будівлі, був прикритий пластовою емблемою птаха-сокола. Автором та дизайнером ембле-

Наприкінці 1920-х років на цьому місці планували звести грандіозну бібліотеку-пам'ятник Михайлу Коцюбинському

ми став військовий В. Ляхов, котрий на той час уже був відомим розробником символіки ВПС ЗСУ. Того ж року поряд із Будинком офіцерів установили Пам'ятний знак Військово-Повітряним силам України — літак МіГ-21.

З 2004 року будівля передана до складу ПС ЗСУ, а з 1 грудня 2007 року Будинок офіцерів Повітряних сил Збройних сил України перейменований у Будинок офіцерів.

У 2009 році зробили капітальний ремонт глядацької зали та сцени, встановили нові крісла. Глядацька зала вміщувала майже 1000 глядачів.

У квітні 2022 у Вінниці Будинок офіцерів прикрасили десятками плакатами з українськими містами-героями. Серед них:

Фасад будівлі з колонами вцілів. Але далі будівля зазнала значних пошкоджень

Таким був Будинок офіцерів у 1945 році. Під час відступу в 1944 році німецькі війська спалили будівлю

Волноваха, Херсон, Миколаїв, Харків, Чернігів, Маріуполь, Охтирка, Ірпінь, Гостомель та Буча. Таким чином вшанували

населені пункти, які найбільше постраждали під час війни. В липні Будинок офіцерів сам став таким символом у Вінниці.

Знесуть чи реконструюють?

Після ракетного обстрілу міська влада оголосила, що планується знесення будівлі Будинку офіцерів. Через кілька днів голова Вінницької обласної адміністрації Сергій Борзов заявив, що Будинок офіцерів повністю зносити не будуть, а лише демонтують аварійні конструкції: «Щодо Будинку офіцерів: що знесуть і що залишиться? Після влучання ракети будівля є аварійною. Такий висновок ДСНС. Після обстеження фахівцями, було прийнято рішення про розбір завалів. Мова не про знесення всього об'єкту, а про демонтаж аварійних конструкцій, де небезпечно. Будинок офіцерів вистояв Другу світову війну. Вистояв і цю — він уже став символом стійкості Вінниці».

Валентина Гавриш, керівник танцювальної студії ШармS, яка базується в Будинку офіцерів, теж переконана, що будівлю потрібно відновити.

— Чудовий фасад залишився, а решту варто відбудувати. Будинок офіцерів — це історія нашої Вінниці, а тепер і символ незламності. Після війни відновили, гадаю і тепер це потрібно зробити, — говорить хореограф. — Наша танцювальна студія там працює 13 років. Крім нашої, є ще шість таких, які виховали не одне покоління вінничан. Крім того, там знаходяться різні гуртки для дітей та молоді. І єдиний у Вінниці концертний майданчик, який приймав чимало зірок з усіх кутків країни і світу.

МИ ЗАПИТАЛИ ВІННИЧАН

Якою, на вашу думку, має бути доля Будинку офіцерів?

НАТАЛЬЯ ТИГІБКО

— Будинок має свою історію. Його спалили фашисти, але після війни його було відновлено. Я за реконструкцію і відновлення і після рашистів.

АНДРЕЙ ГАЙДАЙ

— Зробити реконструкцію, музей війни, меморіал або щось подібне. Однак точно не концертний зал на місці загибелі десятків людей.

VLADIMIR SLUSARENKO

— Нехай знесуть, під землю обов'язково — бомбосховище, розраховане на кількість людей з площі, а зверху на розсуд громади міста.

ОЛЕНКА КРИЧУН

— Там має бути сквер пам'яті жертвам російської агресії. Це в тому випадку, якщо все ж таки будуть зносити. Але ніяких жк/тц і чогось подібного.

ARTEM BUNIK

— Перетворити на сучасний комплекс, в якому буде місце і концерт холу і гурткам для обдарованих дітей, і місце для відпочинку родинками.

АЛЕНА КРИВЕНКО

— Лише реконструкція, ми вирости на словах «біля дома офіцерів»...Це наша пам'ятка і наше місце зустрічі, яким би болочим тепер воно не було.

ІМЕНА ЗАГИБЛИХ ВНАСЛІДОК ОБСТРІЛУ 14 ЛИПНЯ

Їх убила росія ■ Удень у велелюдне місце російські війська ударили ракетами по Вінниці. За офіційною інформацією, на місці загинули 23 людини, ще двоє — у лікарнях, від отриманих травм. Але загиблі, це не тільки цифри статистики. Ми розповідаємо історії 19 жертв ракетного удару

ВАЛЕРІЙ ЧУДНОВСЬКИЙ, RIA,
(063)7758334

Загинули 25 людей, з яких троє дітей — такі жакливі наслідки має падіння російських ракет посеред білого дня в людне місце Вінниці.

— Але загиблі — це не статистика! — каже головний редактор RIA/20minut.ua Вадим Павлов. — Коли Президент України Володимир Зеленський називає усіх загиблих

на ім'я, вони перестають бути просто черговою цифрою у списках втрат. Але вінницька влада досі не назвала. І на моє прохання надати списки — відмова.

Вадим Павлов упевнений, що потрібно показати, що за цифрою 25 — не просто 25 тіл. За цією цифрою 25 людей, 25 історій, 25 життів.

Увесь світ має бачити їхні обличчя, знати, кого вбила росія. З відкритих джерел ми встановили та перевірили імена 19 жертв російського обстрілу.

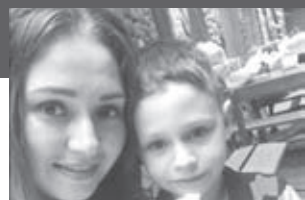
Єлизавета Дмитрієва, 4 роки

Разом з мамою поверталася з логопедичного заняття і потрапила під обстріл. Фото тіла маленької Лізи з перекинутим візочком стало одним із символів трагедії. Її мати Ірину наразі рятують лікарі.

Кирило Пяхін, 8 років

Прибув з мамою до Вінниці з окупованого Херсона. На момент вибуху Кирило був у машині, припаркованій біля ПриватБанку. Його дядько відкинуло вибуховою хвилею, бабуся, яка була в банку, залишилася неушкодженою.

Вікторія Рекута, 35 років
та її син Максим, 7 років

Лікарка-стоматолог із сином проходили обстеження в діагностичному центрі «Нейромед». Їх упізнали за зразками ДНК. Поховані у рідному селі Мала Мочулка Теплицького району.

Аліна Кисіль, 25 років

Дівчина працювала у відділенні ПриватБанку, розташованому в Будинку офіцерів. Днями вона відзначила свій 25 день народження. Ще три менеджерки банку та керівниця відділення Оксана Маковей отримали поранення, перебувають у лікарнях.

Володимир Даценко, 34 роки

Вінничанин допомагав патрулювати Вінницю, був волонтером. Потім пішов добровольцем на війну. Інколи приїздив додому. У момент обстрілу Володимир Даценко був з побратимом з «Айдара» в діагностичному центрі.

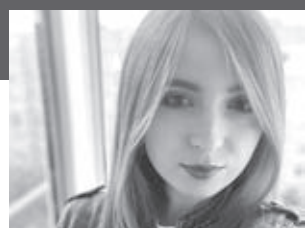
Віктор Поліщук, 37 років

Був підприємцем, займався організацією культурних подій. Того дня готував майданчик в Royal Pub для благодійного концерту Олега Скрипки з гуртом «ВВ». Обстріл застав його в епіцентрі подій, за кермом авто. У загиблого залишилася дружина і 10-річна донька.

Леся Ващук (41) та Світлана Чешківська

Подруги загинули, коли виходили з храму Георгія Побідоносця, що за Будинком офіцерів. Там вони були на відспівуванні матері їх колеги. Обидві працювали у магазині «4 сезони», були веселими та життєрадісними жінками.

Катерина Гула, 24 роки

Працювала адміністраторкою діагностичного центру «Нейромед». Друзі згадують, що Катя була життєрадісною дівчиною, доброю людиною, завжди посміхалася, ніколи не тримала зла. Її поховали у рідному селі Жигалівка Хмельницького району.

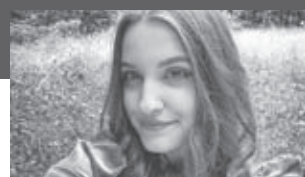
Тетяна Харченко, 32 роки

Менеджерка клініки «Нейромед», у момент вибуху вона була на роботі. Жінка виховувала сина, любила подорожувати. Її син Матвій у вересні має йти в перший клас.

Євген Коваленко, 25 років

У Будинку офіцерів мав відбутися концерт співачки Роксолани, і киянин Євген якраз налаштував техніку. Чоловік загинув на місці. У нього залишилася кохана дівчина і батьки.

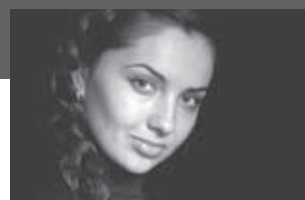
Олександра Борівська

Була неподалік Будинку офіцерів під час вибуху. Олександра навчалася на другому курсі Донецького університету на факультеті історії та міжнародних відносин.

Оксана Тиховська

У момент обстрілу прямувала до ліцею № 8, де працювала вчителем початкових класів. «Рашисти обірвали життя найкращої матері, бабусі, сестри, дружини, високопрофесійної олеги», — зазначили в спільноті ліцею.

Галина Олексів, 29 років

Жила у Львові, викладала у музичній академії. Час від часу приїжджала до рідних у Вінницю. Записалася на прийом в діагностичний центр, біля якого впала російська ракета. Жінка загинула, її сина Романа рятують лікарі у Львові.

Ніна Нелегач, 56 років

Жінка отримала 85% опіків шкіри, 14 липня її доправили до лікарні. Того ж дня вона померла. Ніна Нелегач мешкала у Лука-Мелешківській громаді. Працювала вихователкою, у неї залишилися чоловік та донька.

Наталія Фальштинська, 45 років

Талановита лікарка-невролог, мати трьох дітей, на момент обстрілу працювала у «Нейромеді». З численними травмами її відвезли у військовий госпіталь. Медики боролися за її життя, але в ніч з 18 на 19 липня жінка померла.

Катерина Суверіна, 58 років

На момент обстрілу перебувала поблизу Будинку офіцерів. Вийшла з тролейбуса і йшла на роботу. Рідні понад добу розшукували її. У Катерини залишилися доньки та онуки.

Костянтин Пузиренко, 40 років

З 1992 року проживав у Бердичеві, куди його батьківський перевіз родину. Брав участь в АТО. Разом із дружиною та донькою, яка закінчила 3 клас, мешкав у Вінниці.

«ЛЮДИНА З ВЕЛИКИМ СЕРЦЕМ»

Смерть добровольця ■ Серед загиблих у Вінниці після ракетного обстрілу — волонтер та доброволець Володимир Даценко. Друзі, які до останнього сподівалися, що їх «Борода» живий, діляться спогадами про товариша, розповідають про останній день бійця

ЛАРИСА ОЛІЙНИК,
RIA, (068)0060772

Внаслідок ракетного обстрілу у Вінниці загинули 25 людей. Серед них учасник ГО «Дорожній контроль Вінниця», доброволець Володимир Даценко, якого друзі називали «Борода». Він був на місці вибуху. Два дні чоловік був у списку зниклих безвісти. 15 липня стало відомо, що Даценко загинув.

СПОДІВАЛИСЯ ДО ОСТАНЬНОГО

Коли розпочався повномасштабний наступ Росії, вінничанин Володимир Даценко разом із учасниками організації «Дорожній контроль Вінниця» допомагали патрулювати Вінницю, був волонтером. Коли у місті стало відносно спокійно, чоловік пішов добровольцем на війну. Інколи приїздив у рідну Вінницю.

Під час ракетного обстрілу 14 липня Володимир Даценко знаходився в епіцентрі трагічних подій. Добу його вважали безвісти зниклим.

Навіть після того, як знайшли згорілі документи Бороди і залишки його обгорілої автівки, друзі все одно сподівалися на диво.

Добу його не було ні в списках загиблих, ні серед поранених. По обіді 15 липня на сторінці у Facebook вінничани написали повідомлення, в яких йшлося про загибель товариша.

Володимир Затайдух з боєм розповідає про друга і учасника ГО «Дорожній контроль Вінниця» Володимира Даценка.

— Це мій друг. Не те що друг, навіть більше, брат, — говорить Затайдух. — Це людина з великим серцем, яку, щоб ви розуміли, не призивали. Він місяць доби-вався, щоб піти захищати нашу країну. Він пішов добровольцем. Володимир не думав про себе. А завжди думав про когось іншого.

Ще один вінницький активіст і громадський діяч Віталій Павловський говорить про загиблого товариша.

— В нашій команді друзів Володимир був єдиним, хто не мав мінусів, взагалі, — каже Віталій. — Це була наскільки добра і світла людина, що таких потрібно пошукати. Кожен його вчинок був щирим. Завжди йшов на допомогу, був на стороні правди. За своїх друзів стояв горою. Важко дається розуміння, що його вже немає...

Друг загиблого героя, редактор RIA/20 хвилин Вадим Павлов згадує день прильоту рашистських ракет і пошуки Бороди.

— Після прильотів я був на місці трагедії вже через 20 хвилин, — говорить Павлов. — Ще через п'ять хвилин я побачив, як винесли загиблу дівчинку. Ще через п'ять хвилин, мені сказали... що зник Вова Борода. Що він ще з одним моїм другом вийшли з «Нейромед». Після першого прильоту вони побігли в різні сторони... Дениса посікло осколками, а Борода... зник.

Вадим Павлов вдивлявся в обличчя поранених, шукав друга серед загиблих. Але все марно. Сподівався, що Володимир вижив.

— Потім вже поїхали в судмедекспертизу і питали працівників ритуальної служби, медпрацівни-

Борода (праворуч) разом із кращими друзями Володимиром Затайдухом та Денисом Клімовим (ліворуч). Останній був із загиблим перед прильотом рашистської ракети

ків, всіх, — каже редактор видання. — Всі вони як один казали — його немає серед загиблих... Була надія, що Борода вижив, що десь у лікарні. Але вже за добу друзі із-дили на опізнання. Він загинув... Ми усі в розпачі. Ми втратили Людину і Друга. Справжнього. Вова був надійним, людяним, безкорисним, добрим, щирим. Філософом з відкритою душею. Він завжди йшов на допомогу, навіть не питаючись. Нам буде його не вистачати. Вова завжди казав — рабів до раю не пускають. Я впевнений, він вже там.

ПРИВІВ ПОБРАТИМА В «НЕЙРОМЕД»

Друзі розповідають, що у Вінниці Борода бував рідко. Останній раз місяць тому. В той злощасний день, 14 липня, Воло-

димир Даценко привіз у клініку «Нейромед», яка вигоріла вщент, побратима, що служить в «Айдарі». Тоді Денис Клімов востаннє бачився з Володимиром.

— Вова був справжнім, вночі подзвониш — приїде, останню сорочку віддасть, — розповідає Денис Клімов. — 14 липня ми стояли на порозі «Нейромеду», чекали бійця, в якого діагностували тромб. Я до нього ще кажу: «Ходімо кави вип'ємо, підемо в «Ювілейний». А він каже, що ні, бо побратим, через проблеми із серцем погано почувається і дуже погано говорить, і якщо він приїде на рецепцію, то його не зрозуміють, а може треба буде заповнити документи. І це ми стояли. Потім він у небі побачив ракету і крикнув: «Приліт!» Я побіг вздовж Будинку побуту,

а в зворотній бік, за «Нейромед», побіг Володимир якраз в епіцентр вибуху. Після того, як я приїхав поранений у лікарню, всіх своїх друзів попросив знайти, де він, що з ним... Той побратим, який проходив обстеження, теж вижив. А Володимира немає...

Поховали Володимира Даценка 17 липня в селі Булаї Погребищенського району. Попрощатися з волонтером і добровольцем з'їхалися люди з Вінниці, було не менше сотні машин, автобуси. Віддати шану загиблому зійшлися місцеві мешканці. Люди в селі, куди привезли тіло на поховання, зустрічали колону, стоячи на колінах.

У Володимира залишилося троє дітей, батьки, сестра. А ще кохана, з якою Борода мріяв одружитися після війни.

Леся Вашук із подругою загинули від ракетного удару

ЛАРИСА ОЛІЙНИК, RIA, (068)0060772

Внаслідок ракетного удару рашистами по Вінниці загинули подруги Леся Вашук та Світлана Чешківська. В момент прильоту ракети вони виходили з храму Георгія Побідоносця, що за Будинком офіцерів. Були там на відспівуванні небіжчиці — матері їх колеги...

Вінничанка Світлана Буланюк, яка нині мешкає в Америці, розповіла журналісту RIA/20minut.ua, як вона дізналася про загибель своєї життєрадісної подруги, мами двох дітей Лесі Вашук.

— Коли відкрила стрічку новин 14 липня, я не могла повірити — мою найдорожчу Вінницю показували всюди, — розповідає Світлана. — Телефонувала всім, найдорожча моя подруга і кума

Леся не відповідала... Написавши її доньці, я дізналася, що мама зникла, а тато поїхав її шукати. Але мама була ТАМ. Неймовірна втрата для всіх. Клята війна забрала найкращу маму, дружину, доньку, сестру, подругу, — продовжує подруга з Америки. — Саме такою була Леся Вашук. З жагою до життя, величезним добрим серцем, щирою посмішкою. Реготуха, на якій трималося все. Для мене вона була не просто подруга, була, наче моя сестра, ми з нею пройшли багато. Я ніколи не перестану любити її, я не можу прийняти її смерть. Загинула і Світлана, вони були нерозлучними подругами. Завжди разом. Разом і відправились на небо. Молюсь за вас, дівчата, молюсь за ваших дітей і родини. Дай, Господи, їм

сили пережити такі важкі втрати.

Вінничанка Анна Ткачук говорить, що подружки працювали в ТЦ, який знаходиться поруч із місцем удару ворожими ракетами.

— На жаль. Величезна біда. Дві веселі, молоді дівчини. Як я любила у них купувати нижню білизну, я досі пам'ятаю усі наші жарти, — говорить Анна. — Це були не покупки, а настрої на цілий день. Сьогодні ТЦ «4 сезони» не буде вже таким без цих дівчат. Вічна пам'ять. Співчуваю рідним, особливо батькам та діткам.

Подруги вважалися безвісти зниклими. Їх тіла ідентифікували за ДНК-тестами. Світлана була сестрою Лесиного чоловіка. 17 липня відбулися два похорони в одній родині.

Жінки загинули, коли виходили з храму Георгія Побідоносця. Він знаходиться за Будинком офіцерів. Там вони були на похороні

«БУЛА ЗОЛОТОЮ ДІВЧИНКОЮ». ЯК ПРОЩАЛИСЯ ІЗ 4-РІЧНОЮ ЛІЗОЮ

Трагедія ■ Батько плакав і не вимовив ані слова. А бабуся говорила до своєї онуки: «Скільки тобі квітів принесли, скільки іграшок. А ти всього цього не бачиш». Вкрита квіточками, маленька дівчинка була наче сплячою. Її тіло лежало в крихітній труні. Лізу Дмитрієву, яка загинула 14 липня, відспівали у Спасо-Преображенському соборі

ВАЛЕРІЙ
ЧУДНОВСЬКИЙ, RIA,
(063)7758334

Усміхнена жінка йде сонячною вулицею Вінниці.

Поряд з нею її донька завзято штовхає візочок, потім підіймає голову, щоб відповісти своїй мамі на питання:

— Куди ми йдемо, зайчєня? — питає в доньки.

— У палк! — відповідає дівчинка, яку звали Ліза.

— До Алли? — перепитує ще раз мати, на що її донька, по-дитячому незграбно, хитає головою.

Це відео Ірина Дмитрієва розмістила у соцмережі 14 липня о 9.38. Вже за пару годин рятувальники опублікували фото, на якому візочок і закривавлені ніжки дівчинки: посеред дня, у велелюдне місце, впали російські ракети.

Мати та дівчинка якраз тоді поверталися з логопедичного заняття. Чотирирічна Ліза загинула на місці, жінка з важкими травмами у лікарні. З її маленьким янголом 17 липня прощалися у Спасо-Преображенському кафедральному соборі.

ОСОБЛИВА. ГАРНА. РОЗУМАШКА

Прийшли завчасно і ще застали недільну службу. Поміж вірян помітили й людей, що були в чорних хустках, тримали у руках квіти. Вони прийшли попрощатися з Лізою, підтримати її рідних та близьких. Їм дуже важко говорити крізь сльози, але й мовчати вони не можуть.

— Це хороші друзі нашої родини. Ми прийшли їх підтримати. Лізочка була такою розумашкою, такою гарною дитиною. Це надзвичайно велика втрата, —

сказала подруга родини Ірина. — Вона була золотою дитиною. Її мама робила все для неї. Вона жила для неї, Ірочка наша, — сказала подруга родини Софія.

Жінка, ковтаючи сльози, продовжує розповідати про маленьку вінничанку. Їй неймовірно важко дається кожне слово.

— Лізочка була веселою. Усе розуміла. Вона була хорошою дитиною. Те, що з нею трапилося — це жахлива трагедія, — каже Софія.

Недільна служба закінчилась. Священнослужитель каже, що зараз будуть відспівувати Єлизавету і просить людей покинути

Уся Вінниця розділяє біль родин, в яких є постраждалі та загиблі внаслідок російського обстрілу. Прийміть наші щирі співчуття...

залу, аби могли занести труну з дитиною.

БАТЬКО НЕ СПУСКАВ З ДИТИНИ ЗАПЛАКАНИХ ОЧЕЙ

Під'їхала машина ритуальної служби. Із салону авто спочатку вийшли заплакані родичі. А потім винесли хрест, де вказана дата народження — 6 березня 2018 року і дата смерті — 14 липня 2022 року. Дитинка померла у чотирирічному віці. За такий короткий строк вона навіть життя не відчула.

А далі винесли маленьку труну: у ній лежить дівчинка, наче спляча, уся у квітах. Родичі та близькі пішли у собор та сіли поряд із загиблою дитиною.

Батько Артем не вимовив ані слова та не спускав очі зі своєї доньки. Його підтримували, обні-

Іра вклала у Лізу всю свою душу, згадують близькі. Вона була омріяною дитиною для своїх батьків

мали, терли руки, говорили з ним, щоб розділити біль від втрати. Аби чоловікові було хоч трохи легше в цей трагічний час.

А бабуся Лариса, не зупиняючись, плакала та спілкувалася з Лізою:

— Тобі стільки квітів принесли, стільки іграшок. А ти всього цього не бачиш, — зверталася до загиблої онучки Лариса.

Уже за дверима храму спілкуємося з Геленою Сидоренко. Вона представляється колегою бабусі Лариси. Каже, що багато спілкувалися з нею про Лізу, коли та була жива.

— У Лариси четверо дітей, ще двоє онуків, але Ліза завжди була особливою, — каже Гелена. — Розповідала мені про те, як Лізочка її будила. Вона завжди прокидалася рано, підходила до бабусі, відкривала їй очі та говорила «Не спиш!» А Лариса удавала, що продовжує спати, сподіваючись, що й Ліза ще трохи поспить.

Гелена Сидоренко висловила сподівання, що мати Лізи Ірина видужає і зможе знайти у собі сили, щоб жити далі.

— Бо Іра сильна, Іра мужня, — підкреслила Гелена.

Прощання було неймовірно важким для рідних. У її смерть не вірилося, дівчинка виглядала наче сплячою

У пам'ять про Сонячну Квіточку

Загиблій Єлизаветі Дмитрієвій у безрезні цього року виповнилося чотири роки. Вона «сонячна» дитина — мала синдром Дауна. Була омріяною дитиною для батьків Артема й Ірини, про що жінка поділилася у своєму інстаграмі. «Ми пообіцяли, що у неї буде найщасливіше життя, — писала жінка в одному зі своїх дописів в інстаграм. — Завжди мріяла про принцесу з довгим руським волоссям та карими очима. Мій улюблений колір очей. Моя Єлизавета». У центрі «ЛогоКлуб», куди Ірина водила доньку Лізу, поділилися своїми спогадами про дівчинку.

«Ми називали Лізочку Сонячною Квіточкою. Дитина з яскравими оченятами, завжди весела, вона радісно бігла на заняття, — йдеться в дописі. — Наша розумниця. Наша радість. Наша гордість. Лізочка, сьогодні ти стала Промінчиком Сонця. Пам'ятай: ти назавжди залишишся в наших серцях. М'яких хмаринок тобі, янголятку». У пам'ять про Лізу та інших загиблих дітей вінничани приносили на площу Перемоги м'які іграшки та квіти. Уся Вінниця розділяє біль родин, в яких є постраждалі та загиблі внаслідок обстрілу. Прийміть наші щирі співчуття.

Підтримки потребують всі, хто втратив близьких 14 липня

Депутатка міськради, волонтерка Олена Верлан-Кульшенко — одна з багатьох людей, хто підтримує родини постраждалих і загиблих. Вона супроводжувала на похоронах батька Лізи Артема Дмитрієва, з яким від самого початку цієї трагедії. — Чоловік приїхав з Києва, ми разом з ним пройшли шлях від спілкування з головним лікарем Олександром Фомінім, спілкувалися з Ірою, коли вона прийшла до тяти й до сьогоднішнього дня, — сказала Верлан-Кульшенко. 16 липня, за словами волон-

терки, Артему дозволили проговорити з Ірою близько години. Жінці інформацію дають дуже дозовано. Адже їй потрібні зараз усі сили для одужання. Депутатка додала, що російський теракт у Вінниці приніс всім людям багато болю. Водночас ця трагічна подія й надала ще ненависті до ворога нашим воякам: — Наші хлопці на фронті на певних ракетах вже пишуть «За Лізу! За Вінницю!». Тобто, цим обстрілом росіяни тільки збільшили нашу лють та міць, — сказала Олена. — А я як депутатка, як

волонтерка і як мати буду продовжувати допомагати родині Лізи та іншим, які втратили своїх дітей, близьких після трагічної події 14 липня. Російський обстріл у Вінниці забрав загалом 25 життів, серед яких були три дитини. Крім маленької Лізи, 14 липня загинув з мамою 7-річний син Максим Жарій. Вони були в клініці «Нейромед». Їх поховали в рідному селі Мала Мочулка. Росія вбила 8-річного Кирила П'яхіна. Хлопчик був у авто, яке зайнялося від вибуху. Його поховали у Никифорівці, 18 липня.

ЯК ТАНЯ ШУКАЛА ЧОЛОВІКА ПІСЛЯ РАКЕТНОГО ОБСТРІЛУ

Жахиття ■ Вітя Поліщук та Віталій Каблучко або, як його у Вінниці знають, — Vitalij VinRock їхали на залізничний вокзал, зустрічати Олега Скрипку. Вони взяли в Будинку офіцерів апаратуру, але забули якийсь клятий столик, повернулись на п'ять хвилин, припаркувались біля «Ювілейного», не встигли навіть з авто вийти, як прилетіло

АЛЬОНА РЯБОКОНЬ,
RIA, (067)4333535

— Спочатку був сильний шум, потім дуже гаряче, потім неймовірна тиша. Я вибив скло ногами, виліз з автівки, відчинив водійські двері і пробував витягнути Вітю. Дуже кричав: «Допоможіть, будь ласка, допоможіть», але мене ніхто не чув, ніхто не реагував. Я тягнув його, він був весь у крові, але дихав. Потім підбіг поліцейський, потім я нічого не пам'ятаю...

Це шматки спогадів, якими музикант та організатор концертів Віталій Каблучко ділився з дружиною Тетяною в реанімації.

У Віталіка численні рвані та осколкові поранення, він переніс кілька операцій, стан важкий, але стабільний. Вітю Поліщука поховали в суботу, 16 липня.

ЧОРНИЙ ПАКЕТ, ЧЕРВОНІ КРОСІВКИ

Таню Дроботун, дружину Віталіка Каблучка, я вперше побачила біля стійки реєстрації в лікарні швидкої допомоги. Вона шукала речі свого чоловіка. Їй радили звернутись до операційних санітарок. Згодом жінка зайшла до приймального відділення з чорним пакетом для сміття, в якому видно було червоні чоловічі кросівки, одяг. Вона з кимось розмовляла, казала, що в кишенях навіть запальничка залишилась, все є: і картки, і гроші, і документи.

Потім, коли ми познайомились, поговорили, Таня цей пакет пішла викидати й іронічно так, крізь гіркий сміх та сльози запропонувала: «Хочете подивитись, як виглядає одяг людини, що нехтує повітряною тривогою?»

Біля смітника на території лікарні Таня розв'язала пакет і почала діставати просочені кров'ю штани, спортивну кофту. Весь одяг наче лахміття, був мокрий, в частинках плоті, брудний, місцями поплавлений від вогню.

Коли Таня все це складала назад у пакет, повз проходила жіночка, скоріше за все медпра-

цівник, і сказала: «Куди це ви будете все це викидати, смітник не для цих цілей». Таня у відповідь: «Я в пакет все складу і акуратно зав'яжу, тут кров мого чоловіка, і, на щастя, жива кров».

ВОНИ ПРОСТО НЕ ЧУЮТЬ ДЗВІНОК

Пам'ятає фото, яке після ракетного удару 14 липня облетіло всі соцмережі? На фоні чорного диму, уламків, скелету залізного літака, «Ювілейного»..., автівка, з якої прозорими силуетами відлітають людські душі. От у цій автівці, що раніше була білим «Мерседесом», знаходився чоловік Тані, Віталій разом із двома друзями.

Віталій Каблучко, або як його у Вінниці знають — Vitalij VinRock сидів на передньому пасажирському сидінні. На задньому сидінні знаходився звукорежисер Андрій Верниковський, його від смертельного удару врятували колонки та сабвуфер. За кермом Вітя Поліщук.

— Я вийшла з цієї автівки на 15 хвилин раніше, — розповідає Таня. — В центрі на Соборній біля Макдональдсу, бо забула ключі для домофону замовити. Хлопці поїхали далі, я сіла на лавку, розмовляла по телефону з тіткою про те, що дощу немає, про те, як воно буде з урожаем, про війну, про життя. Раптом почула гуркіт, підняла голову, в небі летіло щось чорно-зелене, я в слухавку тітці кажу: «О, літачок». Бо справді і по звуку, і по вигляду було наче літак. Потім вибух, падаю на землю, кричу у слухавку: «В нас вибухи, але я жива». Скидаю дзвінок, набираю дітей, кричу доньці: «Негайно в бомбосховище». Чую, як поруч молодок між собою говорять: «Будинки офіцерів, «Ювілейний». А там Віталік, чоловік. Я йому телефоную — у відповідь тиша.

На Соборній пробка, Таня заходить прямо в цю пробку і шарпає двері першої ліпшої машини. Чує клацання дверного замка, відчиняє, падає на сидіння, і каже водієві, щоб завіз її до Будинку офіцерів.

— Всю дорогу я дзвонила до Віталіка, водій всю дорогу дзвонив до своєї дружини, нам не відповідали, — згадує Таня. — В перервах між додзвонами ми заспокоювали одне одного, що все гаразд, що скоріше за все наші рідні люди просто не чують дзвінок. На проспекті Коцюбинського було чорно, страшно, людно. Я не знала, де шукати Віталіка, куди бігти, просто постійно набирала номер. Раптом на мій дзвінок відповідь, кричу в слухавку: «Віталіку, як ти?» але чую, що голос не чоловіка: «Я лікар, ваш чоловік тяжко поранений, ми їдемо в лікарню, на Київську». Впала на коліна навпроти Роял Пабу, почала плакати. Знялась на ноги і пішла знову в колону машин, що стояли на дорозі. Знову шарпнула ручку, знову впала на сидіння, і кажу: «На Київську в лікарню».

КРУГАМИ ПО ЛІКАРНІ

— На Київській людей було місиво, лікарі реанімували без-

«На випадок, раптом хтось би шукав своїх, запитувала в лікарів, як звуть тих, кого вивозили, і записувала номери на ногах»

перервно, бачила, як вони постійно робили масаж серця, штучне дихання, — розповідає Таня. — Я оббігала всюди, довго не могла знайти Віталіка. Потім згадала, що за кермом Вітя сидів, зателефонувала нашому спільному другу, сказала, щоб приїхав. Ми з ним відкрили на телефоні фото, я чоловікове, друг — фото Віті. Так ходили із завіреннями від жаху очима, з білим від шоку обличчям і серед цього хаосу запитували всіх про своїх. Раптом до мене підійшла медсестричка, чи може то була лікарка, не пам'ятаю, і каже: «Цей чорненький бородатий є, іди на впізнання».

Слово «впізнання» я сприймаю як — все кінець. Кажу: «Як впізнання, він живий». Мені сестричка: «Не переживай, впізнання, бо дуже забитий, забризканий кров'ю». Прийшла, дивлюсь, лежить пластина з бинтів, про-

В лікарні, коли Таня трохи оговталася, зрозуміла, що потрібно щось робити. Взяла блокнот, ручку і почала записувати імена та номери людей, яких вивозили з операційних.

— На випадок, раптом хтось би шукав своїх, — розповідає жінка. — Запитувала в лікарів, як звуть тих, кого вивозили на каталках, і за-

Музикант і організатор концертів Віталій Каблучко. Його знають всі українські зірки і бажають йому найшвидшого одужання

Важке очікування в лікарні. Біля ніг дружини Віталія Тетяни чорний пакет з речами чоловіка

сочена вже свіжою кров'ю, роздягнений, весь в осколках, весь червоний, весь обгорілий, але дихає. Запитую: «Легені як, він сам дихає чи на апараті?», кажуть: «Сам».

— Коли чоловік прийшов

до тьми, перше що спитав: «Де Вітя?» — розповідає Таня. — Я йому не одразу зізналась, вже наступного дня сказала, що Віті не стало. Він дуже плакав і все примовляв, що дихання чув, що живий був, коли тягнув його...

«Всім, всім, всім — дякую»

писувала номери на ногах. В мого чоловіка теж всі ноги пописані маркером у номерах. Це щось суто лікарняне, вони фіксували щось самим.

Коли ми з Танею розмовляли, жінка на той час була добу на ногах, без сну, але з надією, і ще із величезною вдячністю до лікарів, які врятували життя Віталіка. До не-

знайомого водія джипа, який привіз її скривавленого чоловіка в лікарню. До водія автівки, який заспокоював її, і віз у напрямку Будинку офіцерів. До водія автівки, який заспокоював її, і віз на Київську в лікарню. Таня не знає і не пам'ятає обличчя цих людей, не пам'ятає, який вигляд мали авто, але дуже вдячна.

Щотижневик «РІА»

Свідство про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серія ХМ №1069-427 ПР від 30.06.2020 р., видане Міністерством юстиції України

Зареєстрований та видається з березня 1993 року.

Засновник: ТОВ «РІА Холдинг».

Видавець з 2006 року — ТОВ «Видавництво «РІА»; адреса: 21032, м.Вінниця вул. Ширшова, 3а

Поштова адреса редакції:

21016, Вінниця-16, а/с 5808.

Ця газета надрукована на папері, що наданий нам в якості гуманітарної допомоги та за підтримки компаній: АНРБУ, WAN-IFRA, Agora, Norske Skog, БО «УСЛ» та Kinstellar.

Замовл. № 220121

Наклад 17 900

Наші координати:

Вінниця, Хмельницьке шосе, 2а (гот. профспілок, напроти «Книжки»), 6 поверх, e-mail: reklama@ria.ua

Головний редактор:

Вадим ПАВЛОВ

Випусковий редактор:

Наталія ПИСКУНІЧЕВА

Газета є членом

Всесвітньої

Асоціації

Новинних

Медіа WAN-IFRA

тел. (0432) 555-111 (багатоканальний)

Редакція не завжди поділяє думку авторів публікацій та не несе відповідальності за зміст реклами та оголошень.

Літеросполучення «РІА» (в тому числі в сполученні з будь-якими словами та зображеннями), а також графічне зображення вказаного, заборонені до копіювання авторськими правами.

Інформація для публікації надається інформаційним агентством ТОВ «Видавництво «РІА»; код ЄДРПОУ 34095069; адреса: 21032, м.Вінниця вул. Ширшова, 3а; свідство про державну реєстрацію інформаційного агентства як суб'єкта інформаційної діяльності серії КВ №194-57Р від 12.08.2009 р.

Передплатний індекс: 40030. ВИМАГАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ В БУДЬ-ЯКОМУ ВІДДІЛЕННІ ЗВ'ЯЗКУ УКРАЇНИ

20MINUT.UA

Віддруковано в друкарні ТОВ «Прес Корпорейшн Лмітед» м.Вінниця, вул. Чекова 12-а тел. (0432)55-63-97, 55-63-98

«НАЙБІЛЬШЕ Я БОЯЛАСЯ, ЩО НЕ ЗМОЖУ ВІДКРИТИ ВХІДНИХ ДВЕРЕЙ»

В епіцентрі ■ Через російський обстріл Вінниці постраждало понад пів сотні будинків. Зруйновано чимало квартир. Ми поговорили з кількома містянами, які живуть у безпосередній близькості від місця влучання ракет. Вони показали, на що перетворилося їхнє житло

МИХАЙЛО КУРДЮКОВ,
RIA, (095)1039671

Коли о 10.13 вінничан сповістили про повітряну тривогу, життя у місті змінилося мало: люди продовжували гуляти, їхати в транспорті, пити каву, займатися власними справами. Одразу після прильоту почалася паніка. Містяни побігли на вулицю, не знаючи, що їм робити далі.

Ті, хто прибув на місце події одразу, пам'ятають, що все навкруги нагадувало кадри з голлівудських фільмів-катастроф: посічені вітрини магазинів та аптек, вкриті товстим шаром розбитого скла тротуари, побитий громадський транспорт, машини та будинки у вогні, шок та паніка та обличчя перехожих. До цього додати безперервні звуки сирен з автівок спецтранспорту, що з різних сторін проривалися до епіцентру трагедії.

З наслідками цього ракетного обстрілу ми всі прекрасно знайомі: 25 загиблих, майже двісті людей отримали поранення різного ступеню. Менш прикорм, але не маловажливим наслідком російського обстрілу є пошкодження 55 будинків. Більшість — через вибухову хвилю.

— Коли я почула вибухи, то подумала, що помру. Дім так затрусився, що я боялася, що заклинить замок на вхідних дверях, і мене або

завалить, або дістане ракетою, — розповідає Наталя, яка живе в одній із багатоповерхівок на Замостянській. Квартира дівчини, як і вона сама, не постраждала.

РОЗГРІБАТИ ЗАВАЛИ ДОПОМАГАЛИ ВОЛОНТЕРИ

Протилежна ситуація в пані Лесі, чий будинок знаходиться за якихось 50 метрів від будинку побуту «Ювілейний». Вибуховою хвилею все в її квартирі перевернуло догори дригом. Вхідні двері вилетіли з петель, а вікна винесли разом із рамами. Жінка

«Вискочила в самих шкарпетках. Бігла по склу. У повітрі вже стояв страшний чорний стовп диму. На дорозі лежали поранені люди»

мешкає одна, тому розгрібати завали їй допомагали волонтери. Вінничанці пощастило, оскільки на момент вибуху її не було вдома.

— Коли по Вінниці вдарили ракетами, у людей зупинилися годинники, — так про наслідки обстрілу розповідає вінничанка Тетяна Кіяшко. Після вибухів вона була однією з тих, хто долучився до допомоги містянам, чий дімівки постраждали від вибухів. Тетяна говорить, що поїхала

Волонтери допомагають вінничанці заклеювати вікна. Від ракетного обстрілу постраждало понад п'ятдесят будинків

до будинків, що знаходяться за «Ювілейним». Шоковані мешканці та майже всі квартири з побитими вікнами, — це перше, що впадало в очі.

— Сусіди порадили допомогти заклеїти плівкою вікна пані Лесі. Та коли я зайшла до її квартири, то почала з прибирання кімнат від скла, яке було повсюди, — продовжує Тетяна Кіяшко. — Сама жінка була сильно шокованою. Вона не знала, що робити. Могла лише відповідати на дзвінки рідних, які сильно за неї турбувалися.

«НІБИ ЩОСЬ ПІДХОПИЛО І ПОНЕСЛО»

У перші після вибухів дні у більшості дворів в радіусі кількох сотень метрів від місця

влучення, можна було побачити купи побитого скла. За словами міського голови Вінниці Сергія Моргунова, за допомогою у відновленні квартир звернулося близько 40 мешканців.

Серед них і жителька будинку на Вінниченка, 35 Тамара Дячек. Ця чотириповерхівка знаходиться якраз за будинком побуту. За словами постраждалої, все сталося миттєво.

— Я телефонувала братові, сіла говорити навпроти вікна. Аж тут я відчуваю, що щось зі мною починає робитися. Ніби щось підхопило і понесло. Я маю довгий коридор, то від вікна й аж до самих дверей мене ним пронесло, — пригадує пані Тамара. — Найбільше я боялася, що не зможу відкрити вхідних

дверей. Але вийшло. Вискочила в самих шкарпетках. Бігла по склу. У повітрі вже стояв страшний чорний стовп диму. На дорозі лежали поранені люди. Пам'ятаю жінку в крові. Всі хотіли бігти, але ніхто не знав, куди.

Квартира Тамари, як і багато сусідніх, перетворилася на руїни: відірвані двері, понівечені меблі, потрошені вікна. Сама жінка відбулася переляком та незначним пораненням нг.

— Я людина того покоління, яке любило всім запасатися та складати у серванті. Після вибуху то все попадало та побилося, — продовжує Тамара Дячек. — Одразу після вибуху я прощалася з життям. Був такий звук, що подумала будинок валиться. Це дуже страшно.

Як поводитися під час ракетних обстрілів. Інструкція для всіх вінничан

ВАЛЕРІЙ ЧУДНОВСЬКИЙ, RIA,
(063)7758334

Жахлива трагедія 14 липня показала, що ми не звертаємо увагу на повітряну тривогу. Ба більше, з власних спостережень побачив, що ми не знаємо, як діяти під час ракетних обстрілів та після того, як відбулися вибухи.

10.13 — звучить сигнал повітряної тривоги в додатку, а потім починають волати сирени у місті. На це ніхто не звертає уваги. Продовжуємо займатися своїми справами.

10.45 — на Замостянській, біля РАЦСу, почув свист над головою і потім гучні звуки вибухів. Падаю на землю. Перша думка — треба втекти у безпечне місце.

Озираюсь навколо, а у натовпу наче повністю зник інстинкт самозбереження: люди, які відійшли від першого шоку і не були залучені в рятувальних роботах,

продовжували стояти на вулиці. Намагались роздивитись, куди потрапила ракета, обговорювали подію з близькими та знайомими, фотографували стовп диму від пожежі на свої телефони.

Замостянська була заповнена людьми вщент. Склалося враження, що тут от-от почнуть святкувати День міста.

За інформацією з посібника Довідка. info ми всі вчинили помилку. Якби росіяни завдали повторний удар, то ця помилка коштувала б нам життів.

ЯКЩО ОБСТРІЛ ЗАСТАВ НА ВУЛИЦІ

Отже, найголовніше, припиніть ігнорувати сигнали повітряної тривоги! Якщо поруч є бомбосховище, укриття, то коли ви почули сирену — терміново туди спускайтесь, а не продовжуйте стояти на вулиці.

В укритті треба залишатися ще мінімум 10 хвилин після завершення обстрілу, адже існує загроза його відновлення.

Якщо під час ракетного обстрілу ви на вулиці, то негайно (2–3 секунди) дійте так:

Падайте на землю. Закрийте руками або предмети голову. Закривайте долонями вуха та відкривайте рот: це врятує від контузії. Перечекайте перший обстріл лежачи, а далі ховайтеся в безпечному заглибленому приміщенні.

Не залишайтеся у під'їздах під арками та у підвалах панельних будинків або під стінами будинків із легких конструкцій. У жодному разі не ховайтеся біля всього, що може вибухнути чи впасти на вас.

Для укриття підійдуть підземні переходи, укриття, траншея, яма, широка труба водостоку

під дорогою, високий бордюр, каналізаційний люк, траншея чи канава (подібна до окопу) завглибшки 1–2 метри.

ЯКЩО ВИ У ТРАНСПОРТІ

Якщо обстріл застав вас у маршрутці, тролейбусі або трамваї, машині — слід негайно зупинити транспорт, відбігти від дороги в напрямку «від будівель та споруд» і лягти на землю.

Після закінчення обстрілу не поспішайте покидати укриття. Можливі поодинокі постріли. Залишаючи місце притулку, не поспішайте розслабитися.

Добираючись до безпечно-го місця, обов'язково дивіться під ноги. Не можна піднімати із землі жодних незнайомих вам предметів.

У жодному разі не приступайте до розбору завалів від ракет самостійно, чекайте фахівців з

аварійно-рятувальної служби, телефонуйте 102.

ЯКЩО ПІД ЧАС ОБСТРІЛУ ВИ ВДОМА

Завчасно, після того, як почули сигнал повітряної тривоги:

Вибирайте місце в кутку та недалеко від виходу для того, щоб миттєво залишити будинок у випадку попадання снаряда.

Ховайтеся у підвалі або іншому заглибленому укритті, між опорними стінами.

Пам'ятайте правило «двох стін». Від небезпеки вас має відділяти щонайменше дві стіни, бо одна, ймовірно, зруйнується від удару, а друга візьме на себе уламки стіни, віконного скла тощо. Тому ховатися безпечно у місці, яке розташоване за другою від фасаду опорною стіною. Зазвичай це тамбур, коридор або передпокій.

«НІКОГО НЕ КЛИКАВ, ПОЧУЛИ ПРО ВИБУХ — І ВСІ БУЛИ ТУТ»

Рятували людей ■ Одразу після вибуху, медики зі всіх медзакладів міста з'їхалися в лікарню швидкої допомоги. Їх ніхто не кликав. 14 липня 180 медиків Вінниці працювали, як один єдиний організм. У лікарні варилося пекло з людських тіл, сліз, горя, промінчиків надії... Зараз тут тихо

— Нині у нас тихо. А тоді тільки на подвір'ї лікарні перед приймальним відділенням працювали близько ста медиків, — розповідає головний лікар. — Це і лікарі, які разом з іншими витягували потерпілих із громадських автовок, і медсестри, і санітари

це не означає, що ви тут будете командувати. В нашій реанімації телефони, фейсбуки — усе заборонено», — говорить Фомін. — Важко зараз у цьому блоці. Напевне, вона здогадується про все, але ми стоїмо на своєму. Бабусю сьогодні вмовляли, вона мені слово дала.

ГЛЯДАЧІ ЗІБРАЛИСЬ...

— Тут 14 липня пекло було, перших постраждалих поліцейські привозили, потім звичайні вінничани, потім швидкі пішли, і всі спрацювали просто чудово, — говорить лікар. — Заповнили все подвір'я аж до аптеки, яка на в'їзді до лікарні...

І не обійшлося без купи глядачів, які просто стояли й роздивлялися людське горе, каже лікар.

— Я один раз сказав розійтись, ну місця елементарно немає для

роботи, другий раз сказав. Аж поки не загнав: «Та **б твою матір, пі**раси...», тоді лишень почали розходитись. Кричу: «Куди ж ви, постійте, може підійшли б кров запропонували — бачили ж калюжі». Після цього глядачі розсмоктались, ще й із дуже незадоволеним виглядом.

СИЛА МЕДИЧНА

Загалом, вчора в лікарні швидкої допомоги з жертвами вибуху працювало десь 180 медиків.

— Всі лікарні з'їхалися. Хто не черговий, всі приїхали: лікарі, медсестри, санітарки, — говорить Фомін. — Ніхто нікого не кликав, вони почули про вибух і всі були тут. І працювали, як один єдиний організм.

Десь близько десятої вечора, може пів на одинадцятую почало усе заспокоюватись. Тож актив

лікарні зібрали всіх лікарів, завідувачів і залишилися всі на ніч. Окрім чергової зміни (75 людей), залишилось ще 50, адміністратор також залишився. Пережили ніч.

— Тільки на подвір'ї лікарні перед приймальним відділенням працювали близько ста медиків, це і лікарі, які разом з іншими витягували потерпілих із громадських автовок, і медсестри, і санітари, — розповідає Фомін. — Ми за 40 хвилин розгорнули 12 операційних, провели 41 операцію. Розходились близько півночі, деяких медиків я просто виганяв. Бо вони мені казали: «Ми з вами залишимося». Говорю їм: «Я залишаюся тут, як адміністратор, ідіть відпочиньте». А опів на п'яту ранку виходжу на вулицю покурити — стоять засранці курять. Аж плакати хочеться.

АЛЬОНА РЯБОКОНЬ,
RIA, (067) 4333535

За словами головного лікаря Олександра Фоміна, 14 липня в лікарню після вибуху звернулося 117 людей. Госпіталізували — 56, усі інші отримали необхідну допомогу і пішли додому.

— Із цих 56-ти госпіталізованих пацієнтів, 18 — яким ми вправили перелом під наркозом, почекали добу, зробили контрольний знімок, і люди пішли додому, — говорить головний лікар. — Залишилися в медзакладі постраждалі, які мають проникаючі поранення, ті, яких прооперували. Зараз (станом на 15 липня — авт.) маємо сім пацієнтів — важких, четверо з них — критичні. Зі вчорашнього дня на стаціонарі 39 людей.

ПОТРЕБ ЛІКАРНЯ НЕ МАЄ

Всі операції, все лікування люди отримують безкоштовно. Потреб у медикаментах чи в грошах лікарня не має.

— Я хочу сказати, що й до цієї трагедії в лікарні було все необхідне, якщо щось не спрацювало з НСЗУ, є міська рада, яка завжди перекриває все необхідне, — говорить Фомін.

Він, до речі, дуже негативно поставився до грошових зборів, які після трагедії оголошували в соцмережах.

— Вчора ампутували жінці ногу, за кілька хвилин у соцмережі з'явилася інформація про збір коштів, для неї, — говорить лікар. — Через дві години з'являється ще дві новини: люди пишуть, що їм теж ампутували кінцівки, ось картка — скидайте гроші, ось картка — скидайте на медикаменти. Я вважаю, це

огидно. Ця брехня, маніпуляції на людському горі. Ви зараз переверте ці картки, чиї вони, переверте, чи пішли кошти туди, куди мали б піти.

Олександр Фомін попросив говорити про це, перевіряти інформацію, і, напевне, це робота поліції. Тому що лікарям вистачає роботи з пацієнтами і родичами потерпілих.

— Нам сьогодні не так важко з травмами та лікуванням, скільки з людським фактором, — говорить лікар. — Тому що є «добрі люди», які тут ходять підначують родичів, мовляв, тут не так усе, треба робити по-іншому, треба переводити в інші лікарні.

А є ще болюча тема з мамою загиблої Лізи, з Іриною Дмитрі-

В лікарні швидкої допомоги з жертвами вибуху працювали медики зі всього міста. Не обійшлося без купи глядачів

евою. (Про це говорив головний лікар 15 липня, на момент, коли мама Лізи не знала про смерть дитини, — авт.)

— Бабуся хоче, щоб мамі сказали за Лізу, щоб та її похоронила, — говорить Фомін. — Я кажу їй: «Якщо зараз скажу про похорони, ви спочатку поховаєте онуку, а через 15 хвилин — доньку». Я брешу мамі, так. Якщо в мене з нею потім будуть проблеми, я поясню все. Але не зараз.

Тому головний лікар заборонив телефони в реанімації. Усім, і пацієнтам, і лікарям із медсестрами, всім заходити в реанімацію з телефоном заборонено.

— Спочатку Ірина просила телефон, а потім я прийшов і кажу: «Якщо я до вас гарно ставлюся,

РЕКЛАМА

МИСЛИВСЬКИЙ МАГАЗИН

SAPSAN

Човни, двигуни, одяг, взуття, спорядження

МИСЛИВСТВО
САМОЗАХИСТ
СЕЙФИ

sapsan.vn.ua

м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 23
тел. (098) 920 49 55

ВІКНА

металопластикові

• БАЛКОНИ ПІД КЛЮЧ
• ШТОРИ, ЖАЛЮЗІ
• ЗАХИСНІ РОЛЕТИ
• АЛЮМІНІЄВІ ДВЕРІ
• БРОНЬОВАНІ ДВЕРІ
• ФАСАДНІ СИСТЕМИ
• РЕГУЛЮВАННЯ, ЗАМІНА ВІКОННОЇ ФУРНІТУРИ

АНТОНІК

вул. Данила Галицького, 29, (067) 264-31-52

РБ Комплекс

БЕТОН ТОВАРНИЙ ВСІХ МАРОК

• Розчин цементний всіх марок
• Блоки 24.4.6; 24.5.6
• Пісок митний, пісок будівельний
• Щебінь 5-10; 10-20
• Відсів

вул. Гонти, 43
р-н ст. Вантажна

тел. (098) 408 40 17 (067) 364 60 72

Не знайшли інформацію про вашу компанію —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ

(067) 430 29 29

ЧИ СТАЛИ УКРИТТЯ НАШОГО МІСТА БІЛЬШ БЕЗПЕЧНИМИ?

Безпека ■ Більшість містян не знають, де знаходиться найближче до них надійне укриття. Ба більше, на його місці може бути інший об'єкт, наприклад, приватний будинок. Спускатися у підвал також готові не всі. Не лише через сморід та затоплення, але й через небезпеку обвалу конструкції у разі влучання. За понад сто днів великої війни містяни так і не стали більш захищеними. Чи змінив це ракетний обстріл Вінниці?

МИХАЙЛО КУРДЮКОВ,
RIA, (095)1039671

Після ракетного обстрілу нашого міста, питання безпеки для вінничан знову стало пріоритетним. Однак для більшості перебування у підвалах та бомбосховищах є вкрай малоприємним зайняттям. Містяни скаржаться, що майже за п'ять місяців війни влада не спромоглася зробити анічого сім'ї для їх облаштування. Сморід, сирість та затоплення — типова картина для багатьох так званих укриттів.

«Місцева влада відповідальна за стан приміщень, де люди можуть укритися після оголошення повітряної тривоги. Люди мають знати, де переконатися в безпеці. Іще раз: стан і наявність укриттів — це завдання органів місцевої влади», — про це під час свого візиту до Вінниці 15 липня розповів заступник керівника Офісу Президента України Кирило Тимошенко. Він також додав, що деякі з вінницьких укриттів, що їх він побачив, знаходяться у жакливому стані.

СВОЇМИ СИЛАМИ

Нам відомо напевно, що делегація на чолі з Тимошенком, у складі якої був очільник обласної військової адміністрації Сергій Борзов, вінницький міський голова Сергій Моргунов та багато інших високопоставлених чиновників міста та області відвідали укриття, що знаходиться в кількох метрах від місця влучання російських ракет. Одразу після теракту росіян воно стало прихистком для сотень вінничан.

Це укриття будувалося як протирадіаційне. Після введення в експлуатацію воно мало вентиляційні та каналізаційні системи, запаси протигазів та індивідуальних аптечок, захисно-герметичні двері тощо.

Нині нічого з переліченого не збереглося. Про колись захисну споруду нагадують лише товсті стіни й зігнілі ящики з давно непридатними до використання протигазами та аптечками.

Впродовж останніх років це бомбосховище стояло затопленим. Місцеві жителі неодноразово зверталися до міської влади, зокрема перед великою

війною, з проханням відкачати воду та допомогти їм з приведенням укриття до більш-менш відповідного стану. На що отримували відповідь, що сховище знаходиться на балансі Фонду державного майна України, отже міська рада не може нічим зарадити.

Після початку повномасштабного вторгнення місцеві жителі самостійно викачали воду, провели всередину світло та інтернет, обладнали місця для відпочинку, облаштували вбиральні, вивезли чимало сміття тощо.

При цьому можливості позбутися неприємних запахів від згнилих пристроїв захисту органів дихання, медикаментів та іншого, вони не можуть. Стіни та стелю бомбосховища нині вкриває грибок, а повітря просякнуте сирістю. У перші тижні повномасштабного вторгнення літні люди та мами з маленькими дітьми вимушені були ночувати в таких умовах.

ЧИНОВНИКИ ЗАВОРУШИЛИСЯ

Після інспекції високопоставлених чиновників з Києва, влада міста була змушена вживати заходів, а тому пообіцяла сприяти поліпшенню умов перебування людей у бомбосховищі. Що саме робитимуть, достеменно невідомо, проте у міській раді заворушилися вже. У вівторок, 18 липня, у сховище приїхало кілька працівників комунальних служб та вантажна машина. Вони вивезли частину сміття із укриття.

Питання про приведення до ладу інших наявних у місті укриттів наразі залишається відкритим. Офіційних коментарів стосовно цього поки що ніхто не давав. Однак нагадаємо, що подекуди стан бомбосховищ у Вінниці залишається критичним. У нашому матеріалі напередодні повномасштабного вторгнення ми розповідали, що опублікована владою мапа укриттів не відповідає дійсності. І що частини з вказаних на ній бомбосховищ або не існує, або вони затоплені, або передані в приватну власність.

У комісії з питань надзвичайних ситуацій ВМР за три дні до початку великої війни нам повідомили, що свою роботу вони виконують, однак, що саме роблять, конкретизувати не стали, мовляв, інформація

закрита. З результатами їхньої роботи вінничан не ознайомили й донині.

НА МІСЦІ УКРИТТЯ — БУДИНОК

«Коли у місті тривога і голос телефона просить «зайняти найближче укриття», хочеться спитати владу міста та області: «Про які укриття йде мова?» Здавалося б влада, розуміючи, що відверто ігнорувала можливість ракетної небезпеки до початку другої фази війни і повинна була б за чотири місяці активно будувати та ремонтувати ці укриття! Але ні! Ніхто навіть пальцем не поворухнув. Тому у нас просто нічого займати! Ні найближчого, ні найдалшого!» — ще за кілька днів до ракетного удару по Вінниці

«Влада повинна була б активно будувати та ремонтувати укриття! Але ніхто навіть пальцем не поворухнув»

написав вінницький театральний режисер Григорій Сиротюк.

Не дивно, що починаючи від 14 липня, питання укриттів, зокрема найпростіших, актуалізувалося з новою силою. У мережі можна досі бачити чимало дискусій на цю тему та звинувачення влади в недбалості. Наша редакція також отримала чимало скарг від вінничан.

Містяни жаліються, що не знають, куди бігти у разі повторення обстрілів. На їхню думку, у випадку влучання снаряда в будинок, підвал з великою ймовірністю може стати братською могилою. А дістатися надійного укриття вони не можуть, оскільки не мають актуальної мапи та достатньої кількості вказівників.

Вінничанка Юлія розповіла

Сотні містян ховалися у затопленому укритті. Влада Вінниці проігнорувала їхні заклики про допомогу, тому люди самостійно взалися облаштовувати бомбосховище

нам, що згідно з опублікованою владою мапою, найближче до неї укриття має знаходитися за адресою: вулиця Антоновича, 1. Однак натомість там вже багато років знаходиться приватний будинок. Раніше ми з'ясували, що аналогічна ситуація з так званим сховищем на Батозькій — там розташувався «Епіцентр». Вулиця 600-річчя, де на місці укриття побудували багатоповерхівку тощо.

ЩО З ПІДВАЛАМИ?

Під одним із нещодавніх дописів про вінницькі укриття, містяни продовжують жалітися й на стан найпростіших укриттів, себто підвалів. До прикладу, вінничанка Світлана Гуменюк розповідає, що переховуватися у підвалі її будинку на вулиці Первозванного досі неможливо:

«Там постійно волого і смердить! В сусідньому будинку підвал на замку. Ключ у якоїсь

жительки будинку. Куди бігти?» — обурюється вінничанка.

Голова правління Асоціації «ОСББ Вінниччини» Ельвіра Мрясова також прокоментувала ситуацію з найпростішими укриттями.

— Підвальні приміщення в багатоквартирних будинках — це фактично технічні приміщення з комунікаціями. Вони призначені для обслуговування будинку. Вони не призначені для укриття від ракетного удару, а тільки можуть бути найпростішим укриттям при вуличних боях! — пояснює Ельвіра Мрясова. — В іншому разі, підвали можуть стати братськими могилами. Тим паче в будинках, вище 5-го поверху. Подивіться на сумну практику інших міст, поспілкуйтесь чи хоча б почитайте людей, які пройшли війну і розуміються на цьому. Найкраще діє правило двох стін й то, якщо вони опорні.

Що говорить влада?

За роз'ясненнями про стан укриттів Вінниці та виконану роботу з їхнього облаштування ми зверталися до керівництва відділу з питань надзвичайних ситуацій, мобілізаційної і оборонної роботи та режиму секретності Вінницької міської ради.

Керівник відділу Олег Парфілов пояснив, що до початку повномасштабної війни, їхній підрозділ надіслав усім власникам придатних для використання як укриттів приміщень листи з рекомендаціями навести у них порядок, а також розмістити покажчики. За його словами, не всі виконали прописані у листі вимоги.

У міській раді нам також повідомили, що наразі триває позачергова перевірка на предмет наявності вказівників, що ведуть до укриттів. У місцях, де покажчики відсутні, за словами чиновників, вони мають з'явитися.

— Тепер на фасадах будинків має з'явитись більше написів, які

вказують на маршрут до укриття, — розповідає Олег Парфілов. — Ми посилюємо роботу із відповідальними за утримання в належному стані укриттів. Наразі в місті налічується 2076 багатоквартирних будинків, з яких 1202 будинки обслуговуються управлінськими компаніями, з них 838 — багатоквартирні будинки мають підвали. За наданою нам департаментом цивільного захисту ВМР інформацією, з них 567 очищені, освітлені та мають напис про найпростіше укриття.

— Якщо це ОСББ — воно й має забезпечити порядок і все необхідне в підвалах. Якщо будинок на обслуговуванні в управляючих компаній, то люди (головний по будинку) мають замовити послугу прибирання підвалу і, відповідно, включити вартість цих послуг у квартплату, — продовжує Олег Парфілов. — Інший варіант — зібратись усім разом і прибрати самостійно. Як перших,

так і других випадків у Вінниці є безліч. Кому з мешканців було не байдуже, діяти й привели свої укриття до ладу. В деяких вже навіть є туалети. Нагадаємо, що згідно з протоколом міської комісії з питань техногенно-екологічної безпеки та надзвичайних ситуацій № 3 від 9 лютого 2022 року, організувати приведення до ладу укриття мають: керівники підприємств, установ, організацій; керівні компанії; управителі, незалежно від форми власності та підпорядкування та голови правлінь ОСББ за погодженням зі співвласниками багатоквартирних житлових будинків (крім балансоутримувачів (власників) сховищ, протирадіаційних та найпростіших укриттів, які мають забезпечувати належні умови для укриття постійно). Тому можна вимагати відповідних дій від них. У приватних будинках питання комфорту та безпеки на власниках таких домоволодінь.

РОМА БАЧИВ, ЯК ЙОГО МАМУ ПРИТИСЛО УЛАМКАМИ

Трагедія ■ Вінничанка Галина Олексів загинула під час ракетного обстрілу Вінниці, а її син Рома зараз у важкому стані в лікарні. У 8-річного хлопчика обгоріле обличчя, тіло та дихальні шляхи. Він у комі. Крім опіків, у Роми чисельні травми та переломи

Щасливе життя Галини Олексів обірвала терористична російська ракета. Їй було лише 29 років. Її син Рома зараз у важкому стані в лікарні. Хлопчик у комі

НАТАЛІЯ КОРПАН, RIA,
(097)1448132

Галина Олексів родом із Вінниці, але разом із чоловіком жила у Львові. Там пара виховувала сина Рому. Подружжя на всіх світлинах усміхнені та красиві, вони обидвоє талановиті музиканти. Однак щасливе життя Галини обірвала терористична російська ракета. Їй було лише 29 років...

У Галини були теплі стосунки з батьками, тож вона час від часу приїжджала в гості у Вінницю. Це був один із таких разів. Галина знайшла тут хорошого лікаря, і записалася з сином на прийом у клініку на 11.00. А вже близько 11.20 туди влучила ворожа ракета... Жінка загинула, а її сина Романа сильно відкинуло ударною хвилею. Саме це, ймовірно, врятувало його життя. Про це все нам розповіла подруга дитинства Галини.

— Наші батьки дружили з їхньої молодості, і ми теж з дитинства з Галею разом. У них вдома завжди було дуже затишно та душевно. Галя була дуже доброю людиною, турботливою, акуратною, — розповідає подруга Анна Бутровська. — Галя завжди слідувала, щоб вона та її хлопці охайно виглядали. Галинка була дуже красивою, мала довгу косу

та надзвичайну природну красу...

Жінка була музиканткою, викладала у виші. Вона була все життя пов'язана з музикою. Галина з дитинства співала, грала на музичних інструментах. Була творчою особистістю.

— Мені не хочеться вірити, що це сталося. Все, як страшний сон, — каже Анна. — Скоріш за все, Ромчик вижив, бо він маленький і його сильно ударною хвилею викинуло. В нього навіть взуття з ніг зірвало. Є відео з місця подій, і там видно, як його виносять. У Роми на цьому відео вже опухле і темне обличчя з одного боку.

Хлопчик зараз у комі. На щастя, його стан вдалося стабілізувати. У 8-річного Романа множинні травми (відкритий перелом плечової кістки, черепно-мозкова травма) та опіки тіла, обличчя.

— Зі слів бабусі хлопчика, у нього повністю обпечене обличчя. Також обпечені ручки, ноги, спина, дихальні шляхи. Речі плавилися на ньому, і горіла шкіра, — розповідає жінка. — Бабуся хлопчика мені розповіла, що коли Рому знайшли на місці трагедії, то він ще був при тімі. Сказав, хто він, звідки та скільки йому років. А ще сказав, що з ним була мама і він бачив, як її притисло уламками будівлі.

Рому з місця трагедії привезли у Вінницьку обласну лікарню. Там його стан трішки стабілізува-

ли і транспортували у Львівський опіковий центр.

— Його планували перевезти наступного дня одразу ж до Польщі. Але лікарі кажуть, що Ромі потрібен відпочинок після транспортування у Львів. А вже згодом, залежно від стану Роми,

на рівні міністерств двох країн буде вирішене питання про його транспортування, — каже подруга загиблої матері Роми.

За словами жінки, Рому ціленаправлено не виводять з коми, оскільки у нього багато внутрішніх травм, переломів.

— Це такий біль, що його не можна описати словами. Ярослав (батько Роми та чоловік Галини, — авт.) тримається, він молодець. Бабуся Ромчика говорить, що щаслива, що в її внука залишився такий турботливий тато, — каже Анна.

Збирають кошти для допомоги Ромі

Друзі мами хлопчика оголосили збір коштів на реабілітацію Романа.

— Зараз держава Ромі допомагає, але в майбутньому на нього чекає не одна операція. І вони будуть за кордоном, скоріш за все. Зараз дійсно забезпечують пацієнтів усім необхідним, але Ромі потрібна тривала реабілітація, — пояснює подруга загиблої Галини. — Для дитини ця реабілітація буде ще важча, бо малеча росте, і шкіра розтягується. А після опіків шкіра не еластична, тому потрібно буде робити пе-

ресадки шкіри та косметичні операції.

Якщо ви хочете допомогти родині, то можете надсилати кошти за цими реквізитами:

Картка Ярослава (чоловіка Галини):

4149499394476442 (євро);

jaoleksiv@ukr.net (PayPal).

Картка Лідії (мами Галини):

86102030880000820201208842 (польська).

Картка батька Галини:

5168757400480150 (ПриватБанк).

\$15 000 за ліквідацію. Оголосили полювання на командира, що спрямував ракети на Вінницю

НАТАЛІЯ ГОНЧАРУК, RIA, (067)7857674

Три крилаті ракети «Калібр» до нас прилетіли із Севастополя. І зараз у Криму начебто розпочали «полювання» на російського командира, який наказав бомбити Вінницю. Про це повідомила 72-а окрема механізована бригада (ОМБр) імені Чорних Запорожців. Інформацію з оголошенням поширили ще ряд телеграм-каналів і видань.

Інформують, що на території тимчасово окупованого Кримського півострова розшуковують командира окремого дивізіону підводних човнів флоту РФ Анатолія Варочкіна, як такого, що наказав обстріляти Вінницю крилатими ракетами. За голову цього росіянина народні месники готові заплатити 15 тисяч доларів.

Також радник міністра МВС Антон Геращенко опублікував

ім'я російського злочинця, за наказом якого здійснили пуски ракет 14 липня по Вінницю.

«Це вбивця 4-річної Лізи з Вінниці та ще більш ніж 20-ти вінничан — командир окремого констанцького ордену ушакова І ступеня дивізіону підводних човнів чорноморського флоту, капітан І рангу анатолій варочкін. Саме він командує підводним човном, з якого загін путінських убивць випустив ракети по мирних жителях Вінниці», — написав Геращенко.

До речі, гендиректор російського підприємства-виробника ракет «Калібр», якими вдарили по Вінниці, досі не під санкціями. Таких виробників, як повідомило Національне агентство з питань запобігання корупції, ще чотири.

Два десятки людей, що можуть бути навідниками, затримали вінницькі правоохоронці одразу після трагедії, щоб перевірити і

опитати. Згодом з'явилася інформація про перевірку трьох сотень ймовірних причетних до коригування обстрілу.

А аналізуючи новини в мережі, бачимо, що російські представники тричі змінювали версію про наслідки свого ракетного удару по Вінниці. Одразу ж після вибухів пропагандисти заявили про знищення групи націоналістів у Будинку офіцерів. Згодом була заява про знищений там склад боєприпасів. А 16 липня міноборони країни-окупанта заявило про знищення керівного складу Повітряних сил...

«Чого варті заяви агресора, ми бачимо у їхній статистиці, де вони говорять про втрати українського війська. Вони уже «знищили», як мінімум три українських армії», — цитуємо речника Командування Повітряних сил Юрія Ігната.

Це — анатолій варочкін, вбивця вінничан. За голову цього росіянина народні месники готові заплатити 15 тисяч доларів

МЕНЕДЖЕР ПО ОРЕНДІ В ТІ «ЖОВТЕНЬ» (068) 160-20-78

ЯК ЖЕРТВАМ РОСІЙСЬКОГО ОБСТРІЛУ ОТРИМАТИ ДОПОМОГУ

Куди звертатися ■ Російські ракети забрали 25 життів, понад двісті людей поранені. Крім людських жертв, є ще й матеріальні: півсотні житлових будинків залишилися без вікон, мають пошкодження дахів, під'їздів. Розбиралися, яку допомогу може надати влада

ВАЛЕРІЙ
ЧУДНОВСЬКИЙ, RIA,
(063)7758334

Вінниця досі оговтується від трагедії, яку спричинила росія 14 липня. Родини оплакують загиблих, медики рятують тих, кому пощастило вижити після ракетного обстрілу.

За офіційною інформацією, 23 людини загинули на місці, дві жінки — у лікарні від отриманих травм. 202 людини звернулися за допомогою медиків, і 63 наразі госпіталізовані.

Після трагедії вінницька влада заявила, що поховання загиблих буде коштом громади. Яку допомогу ще надають?

ПРО 50/25 ТИСЯЧ ГРИВЕНЬ

«Сім'ям загиблих та поранених цивільних вінничан надамо допомогу. Це — 50 та 25 тисяч гривень. Таке рішення прийняли сьогодні», — написав у своєму телеграм-каналі міський голова Сергій Моргунов.

Цим напрямком опікується департамент соціальної політики Вінницької міськради. Там 18 липня журналісту розповіли, що наразі виплати жертвам обстрілу не почали проводити, адже ще не ухвалений порядок.

— Механізм мають затвердити незабаром, — підкреслили у департаменті.

Але деякі подробиці вже відомі. Попередньо, виплати будуть давати цивільним мешканцям міста, які є членами Вінницької міської територіальної громади та загинули чи отримали поранення внаслідок ракетних ударів росіян

14 липня 2022 року.

Також на сайті Вінницької міської ради дали контакти, за якими можна отримати додаткову інформацію щодо оформлення допомоги: 093–190–83–93 (Управління соціального захисту населення Лівобережжя) та 097–101–58–40 (Управління соціального захисту населення Правобережжя).

Аби дізнатись про пакет документів, зателефонували за одним із цих номерів. І там відповіли, що поки тільки збирають інформацію про жертв ракетних обстрілів.

— Ми збираємо інформацію про потерпілих та загиблих. Вам потрібно вказати прізвище, ім'я, по батькові, свою адресу та номер телефона. Коли механізм випла-

Органи держави наразі рахують збитки. Надалі звертатимуться до донорів з-за кордону, аби отримати фінансування

ти коштів буде готовий, то ми з вами зв'яжемося і розкажемо, який пакет документів треба подати, — відповіли в управлінні соціального захисту населення «Правобережжя».

Припускаємо, що механізм виплат коштів схвалить на засіданні виконкому міськради вже найближчими днями. Тому радимо зателефонувати за вищевказаними номерами, аби після отримати важливу інформацію, без затримок і, так би мовити, «з перших уст».

Для компенсації матеріальних збитків залучатимуть донорів з-за кордону. Щоб це зробити ефективно, потрібно подати пакет документів у «Прозорі офіси» чи через «Дію»

Таку ж ініціативу про 50 тисяч гривень сім'ям загиблих, та 25 тисяч — постраждалим, підтримали й в обласній владі.

— Миронівський хлібопродукт виділив три мільйони гривень — для допомоги родинам загиблих та постраждалим від ракетного удару по Вінниці, — сказав начальник обласної військової адміністрації Сергій Борзов. — Сім'ї загиблих у трагедії отримають 50 тисяч гривень, важкопоранені (ті, хто був госпіталізований) — 25 тисяч гривень. Виплати будуть здійснені Вінницькою обласною військовою адміністрацією. Три мільйони гривень МХП перераховує у Благодійний фонд «Обласний гуманітарний хаб».

ЗБИТКИ ОБРАХУЮТЬ, А КОЛИ ВИПЛАТИ?

А як бути з матеріальними збитками, які отримали мешканці вінничан через обстріл?

За словами міського голови Сергія Моргунова, через ракетний обстріл росіян пошкоджені близько 50 багатоповерхівок.

Заступник міського голови Андрій Очеретний розказав, що з 18 липня у «Прозорих офісах» почнуть приймати вінничан, чие майно постраждало через російський обстріл площі Перемоги.

— Прийматимуть вінничан та суб'єктів господарювання (ФОПів, юридичних осіб — авт.), — сказав Очеретний. — З собою треба мати документи, які підтверджують право власності або право на оренду того чи іншого об'єкта, фото з фіксацією тих збитків, які були завдані внаслідок терористичного акту. Надалі це стане каталізатором для звернення до органів державної влади для отримання компенсації за отримані матеріальні збитки.

Адреси «Прозорих офісів» у Вінниці: Космонавтів, 30; Замостянська, 7; Брацлавська, 85.

Також подати заявку про пошкоджене, зруйноване майно можна через портал «ДІЯ» (diia.gov.ua/services/poshkodzhennajno). Але, коли можна буде отримати виплату в цих випадках, незрозуміло. Адже нардепи

України ще не ухвалили дієвий механізм виплат.

Органи держави наразі рахують збитки. Надалі звертатимуться до донорів з-за кордону, аби отримати фінансування. А після перемоги у війні — ці рахунки виставлятимуть росії, для виплати репарацій.

— За гроші Вінницької міської громади наразі відновлюють місця загального користування у житлових будинках. Це вікна у під'їздах, покрівлі тощо, — пояснила журналісту керівниця міського департаменту у справах ЗМІ Наталія Конончук. — Про компенсацію збитків людям, в яких, для прикладу, вилетіли вікна у квартирах, наразі не йде мова.

Втім, мер Вінниці Сергій Моргунов говорив, що «залучатимуть всі ресурси для допомоги мешканцям громади». Зокрема є попередня домовленість про заміну 150 склопакетів із представниками американської благодійної організації «Global Empowerment Mission» («GEM») BStrong.

«Таке було, коли у Вінниці вибухали маршрутки», — розказують в опіковому відділенні Пироговки

АЛЬОНА РЯБОКОНЬ, RIA, (067)4333535

Одразу дев'ятеро вінничан із численними пораненнями та опіками різної важкості привезли в опікове відділення Пироговки 14 липня. Наступного дня одна пацієнтка не впоралась, занадто важкі були травми. Трьох важких відправили в опіковий центр до Львова. П'ятеро поранених лікують наслідки ракетного удару по центру міста.

— Найважче те, що такі опіки відрізняються від побутових. Тому що більшість таких травм, це не лише опіки, там комбінована травма, — розповідає Ігор

Гірник, виконуючий обов'язки завідувача опікового відділення лікарні ім. Пирогова.

Коли лікарі говорять про опіки внаслідок ракетного удару, то мають на увазі, що тіло людини, яку привезли до лікарні, окрім опіків має осколкові поранення, розсічення, рвані рани, і сторонні тіла в цих ранах: скло, метал, пісок, камінці.

— Окрім того пацієнти можуть бути з переломами (поранені від 14 липня були без них) із забо-ями, — говорить лікар. — А ще з травмами з боку лор-органів. Такі мають фактично всі постраждалі. Травми лор-органів, це коли

від вибухової хвилі лопаються барабанні перетинки у вухах. Чи відновиться це в постраждалих внаслідок ракетного удару, лікар не знає, тому що все залежить від важкості ушкодження.

— І ці питання вже до лора, який кожен день за потреби навідується до пацієнтів, — розповідає Ігор Гірник. — До речі, консультують і лікують наших пацієнтів не лише лор-лікарі, а ще торакальні хірурги, окулісти, невропатологи, та взагалі всі необхідні спеціалісти, які має лікарня.

За словами Ігоря Гірника, коли в лікарні почули про вибухи в центрі міста, про людей,

які опинились на місці трагедії, в опіковому відділенні на роботі були всі опікові хірурги. На зміні також були анестезіологи та реаніматологи.

— Деякі лікарі, коли почули про вибух, самостійно приїхали в лікарню, і до того як привезли поранених, вони вже були на роботі, викликали середній медперсонал, — розповідає лікар.

За свою лікарську практику, стільки важких пацієнтів одразу Ігор Гірник спостерігав двадцять років тому. У 2002–2003 роках, коли у Вінниці вибухали маршрутки. Тоді загалом сталося три теракти, загинули дві жінки й

більше двадцяти вінничан отримали опіки різного ступеня.

— 14 липня в опікове відділення привезли дев'ять важких пацієнтів з опіками, — розповідає лікар. — Наступного дня одна жінка померла, від травм несумісних із життям. На сьогодні в опіковому відділенні залишилось п'ять пацієнтів, трьох відправили до Львова. До речі, серед пацієнтів, яких повезли в опіковий центр Львова, також відомий і найкращий дитячий невролог медичного центру «Нейромед», Павло Ковальчук. Лікар під час ракетного удару був на роботі й отримав 70% опіків.

БУЛО ВЕСІЛЬНЕ ГІЛЬЦЕ І КОРОВАЙ. ПРОЩАЛИСЯ З КАТЕРИНОЮ ГУЛОЮ

Трагедія ■ Катерина працювала адміністраторкою у «Нейромеді». За три дні до ракетного удару дівчині наснилося, що вилетіли всі зуби. Про це сказала мамі. Та відповіла, що немає їй чого турбуватися, молода ще...

ЛАРИСА ОЛІЙНИК,
RIA, (068)0060772

У селі Жигалівка Хмельницького району у неділю, 17 липня, попрощалися із 24-річною Катериною Гулою. Дівчина була адміністратором клініки «Нейромед». Вранці, 14 липня, вона заступила на чергування. О 10.45 росія обстріляла Вінницю. Клініка згоріла вщент. Катерина під час удару намагалася вибратися із завалів, та потрапила у вогняну пастку, з якої вибратись не вдалося.

«Не стало моєї Катрусі. Її тепер назавжди 24... Моє янголятко», — так про смерть двоюрідної сестри написав відомий журналіст Юрій Гула.

Прощалися із загиблою Катериною Гулою 17 липня. У її рідну Жигалівку прийшли сотні людей із кількох сіл. З Вінниці приїхали рідні, друзі, колеги. У загиблій залишилися мати та брат Богдан, який нині захищає Україну. Боець на кілька днів приїхав у відпустку, аби востаннє побути біля сестри.

Катю в останню дорогу проводжали, як наречену: було гільце, прикрашене кольоровими стрічками, коровай, образ Богородиці. Була ще й весільна сукня, але у закритій труні — опіки тіла дівчини склали 98%.

Смерть дівчини стала трагедією для її рідних та близьких, друзів та колег, односельчан. Однокласниці розповіли, що Катя була життєрадісною дівчиною, доброю людиною, завжди посміхалася, ніколи не тримала зла, гарно вчилася.

ДУЖЕ ВТОМИЛАСЯ, ХОТІЛА У ВІДПУСКУ

Двоюрідній сестричці загиблій, Ользі Мовчан, журналістка RIA зателефонувала в суботу, 16 липня. Дівчина не могла говорити — родина готувалася до похорону.

У понеділок Ольга зі сльозами розповіла, що загибла була її як рідна: виросли разом, Катя була у неї дружкою на весіллі, бавила її маленьку донечку Соню.

— Катя була веселою, доброю, широкою, — говорить сестра Ольга. — Ми назавжди її запам'ятаємо усміхненою. Дуже болить, дуже...

Дівчина розказала, що її сестра рік тому влаштувалася адміністратором в «Нейромед», зняла квартиру на Вишеньці. Катя часто їздила в рідне село, підтримувала рідних, допомагала бабусі і матері. Допомогала і брату Богдану, який нині на передовій. Останнім часом всім казала, що дуже втомилася, мріє про відпустку.

— Перед загибеллю Катруся подзвонила бабці, сказала, що приїде на вихідних, питала, що їй привезти, — плаче Оля. — Якраз на цих вихідних її і поховали...

ПЕРЕДЧУВАЛА НЕДОБРЕ

Сестра каже, що хоч обоє мешкають у Вінниці, та останнім часом не було нагоди зустрітися. Раніше Оля з маленькою донечкою часто приходили до діагностичного центру, щоб малеча погратися «в доганялки» з тіткою Катериною на площі.

— В мене дивне передчуття було, навіть важко передати. Напевно тому не зустрічалися і навіть не дзвонили одна одній, — говорить родичка загиблій. — Пе-

Катерина Гула працювала адміністраторкою в «Нейромеді». Дівчині було всього 24. Рідні кажуть, що вона була доброю життєрадісною людиною

редчувала недобре і сама Катя. За три дні до ракетного удару їй наснилося, що вилетіли всі зуби. Про це сказала мамі. Та відповіла, що немає їй чого турбуватися, молода ще...

ЗАГИНУЛА МІЖ АВТІВКАМИ

— Ми одразу подзвонили Катрусі, проте її телефон вже був поза зоною, — говорить двоюрідна сестра. — На автівці односельчанина ми, разом з мамою Каті, почали їздити по лікарнях, в надії знайти її пораненою. Коли втомилися від пошуків, вирішили поїхати до Будинку побуту, може там щось підкажуть. О годині 16–17 нам подзвонили з моргу і сказали, що сестра згоріла живою, намагаючись вибратися із завалів клініки...

Родичка загиблій говорить, що Катя Гула ще з однією адміністраторкою після удару впали під стіл. Стіна між клінікою і Будинком побуту обвалилася, і ту дівчину хтось витягнув із завалів. Катерина ж, намагаючись вибратися на вулицю, загинула

Смерть дівчини стала трагедією для її рідних та близьких. У Каті залишилися мати та брат, який нині захищає Україну

між автівками, коли ті вибухали і горіли. Ідентифікували дівчину за ДНК-тестом. Тіло її так і не показали рідним.

Внаслідок російського ракетного удару по Вінниці 14 липня загинули дві співробітніці медич-

ного центру «Нейромед»: адміністратор Катерина Гула, менеджер Тетяна Харченко та невролог Наталя Фальштинська.

За життя постраждалого дитячого невролога Павла Ковальчука — досі борються лікарі.

Ми вистоїмо їм на зло. Поради психіатра

АЛЬОНА РЯБОКОНЬ, RIA, (067)4333535

Зараз Вінниця в жалобі. Ми пригнічені, розгнівані, розгублені. Куди направити всю лють від таких подій?

— Сьогодні ми не лише в жалобі, сьогодні ми всі переживаємо крах ілюзій, і це боляче, — розповідає психіатр Ольга Чайка. — Це вже не перший наш крах, але все забувається. Може варто згадати. Зокрема за останній час можна назвати:

Крах ілюзій 24 лютого — ми думали, що війни не буде.

Крах ілюзій — війна закінчиться за два-три тижні.

Крах ілюзій — Вінниця — це безпечне місто

Наступний наш крах може бути

таким: На землі взагалі немає такого місця, яке можна було б вважати безпечним.

— Ілюзії зараз руйнуються не лише в нас, українців, вони кришаться по всьому світу, — говорить лікар. — Адже весь світ думав, що є якісь гарантії безпеки — їх немає. Прийшов час нарешті зрозуміти, що ти знаходишся в країні, де йде війна. І ти виживеш, якщо будеш дотримуватись певних правил цієї війни.

Звісно, такі події не можуть не відобразитись на людях. Вінниця стала зовсім інша, вона тривожна, напружена, налякана. Хоча за кілька останніх місяців стала доволі тихим і спокійним містом. Містом, де війни наче не існує.

— Це гостра реакція на стрес — пройде. Здавалося б, яка ще може бути реакція, це вже було 24 лютого. Але все забувається. Подія сталася, ми маємо емоції на неї відреагувати, — говорить Ольга Чайка. — Зараз у страху не лише Вінниця, не лише вінничани, які вважали своє місто безпечним, у страху вся Україна, тому що зрозуміли — безпечного міста не існує.

За словами психіатра, зараз не варто чіпати людей, які втратили рідних та близьких. Вони не сприймають не те що психотерапію, навіть слова втіхи. Тому просто будьте поруч, мовчки.

— Будь-які слова, які можуть використовуватися по відношенню до будь-якої людини, яка

злякалася, запанікувала, лютує... не будуть працювати з тими, хто втратив, — говорить лікар. — Тому і є церковне поняття 9 та 40 днів. Це сакральні дні, і це навіть не пов'язано з релігійними мотивами. Це час, коли людина має усвідомити втрату, прийняти її і привчається жити з нею.

Найімовірніше, після подій 14 липня багато хто вирішить пакувати валізи й покинути місто, Україну. Потрібно заспокоїтися. Якщо у вас тут робота, ви якимось чином можете бути тут корисними, залишайтеся. Не варто приймати таких поспішних рішень. Рішення прийняти в стресі, триво-зі, ні до чого доброго не доведуть.

Що робити зі страхом, тривогою, люттю? Якщо хочеть-

ся плакати — плачте. Хочеться кричати — кричіть. Хочеться від люті все навкруги ламати, або випустити на когось накопичену агресію — приберіть у домівках, на вулиці, займіться якимось фізичним трудом.

Куди направити лють від таких подій? Вінницький психолог Валерій Андросов, особисто для себе знайшов наступні відповіді на запитання, куди направити лють:

Донатити на ЗСУ. Якомога більше. Їм на зло.

Волонтерити та допомагати всім, кому можу. Їм на зло.

Жити: веселитись, гуляти, займатись сексом. Їм на зло.

Працювати та заробляти гроші. Щоб мати можливість робити перші три пункти. І все це їм на зло.

«ДО МУРАХ ПО ШКІРІ». ЩО ТАКЕ ASMR-ВІДЕО?

Антистрес ■ У нинішні непрості часи будь-який спосіб розслабитися, відновити сили, побороти хронічний стрес — вкрай необхідний ресурс, переконані психологи. Що таке ASMR-відео та навіщо їх дивляться? Чи справді ці відео працюють як антистрес? Запитали у фахівця

ЛАРИСА ОЛІЙНИК,
RIA, (067)5267352

Навіть до війни фахівці стверджували, що люди в сучасному світі потерпають від хронічного стресу значно більше, ніж попередні покоління. Що й казати про останні місяці. Певно тому сучасні діти полюбили бавитися з антистрес-іграшками, дорослі дивитися ASMR-відео — легкий спосіб розслабитися в домашніх умовах.

ЗАСПОКОЮЄ, ТАМУЄ БІЛЬ

Перші так звані ASMR-відео почали з'являтися на YouTube близько десяти років тому, а нині їх там — понад 13 мільйонів. Що ж це таке? ASMR перекладається, як автономна сенсорна меридіанна реакція, повідомляють психологи.

Адже більшість глядачів цих відео отримують конкретний фізичний ефект, який ми звемо «мурахи по шкірі». Дослідження довели: це не лише

певні відчуття, а й спосіб зняти психологічну напругу.

Дослідження британського університету Соунсі виявило, що ASMR-відео:

- 98% користувачів вважають їх такими, що розслабляють;
- 82% вмикають їх, щоб заснути;
- 70% хочуть позбутися стресу завдяки перегляду цих відео;
- 38% намагаються полегшити біль.

Науковці довели, що в людей, які страждають на депресію, ASMR-відео забезпечує тимчасове покращення настрою. Також допомагають такі відео тим, хто страждає від симптомів хронічного болю: знижують дискомфорт, покращують настрій і дають змогу заснути.

ЯК МАМИНА КОЛИСКОВА

Як з'ясувалося, в тих, на кого впливає ефект ASMR, під час перегляду такого відео значно знижується частота серцевих скорочень. А це впливає на розслаблення м'язів, незначне зниження артеріального тиску. Вплив подібний до того, що відчувають

Українська блогерка Валерія допомагає розслабитися і заснути. Вона тихесенько шепоче та використовує різні предмети, які видають заспокійливі звуки

люди, слухаючи приємну музику або практикуючи йогу.

Найпопулярніша гіпотеза: почуття розслаблення та комфорту виникає через збільшення рівня гормону окситоцину, гормону любові.

Рівень окситоцину завжди

зростає, коли підвищується довіра, безпека, під час догляду та дбайливої поведінки, приватного душевного спілкування. Це відгомін наших ранніх спогадів про колискові, шепіт казки на ніч, ласкаве вкладання спати, коли ми були ще малюками.

Звуки дихання, наприклад, — спогади про сон мамі поруч. Такі звуки закарбувалися на підсвідомості, як знаки безпеки, того, що нас захищають і про нас дбають. Тому ті, на кого діє ASMR, несвідомо швидко розслабляються, переконують фахівці.

Правильний підбір звукових комбінацій

НАТАЛІЯ КОЗАК,
психолог

— ASMR-відео — це відео, що спричиняють автономну сенсорну меридіанну реакцію тіла на певні звукові та візуальні підбірки, що можуть викликати різні відчуття емоційного та тактильного характеру, аж до «мурахи по шкірі». Наша психіка влаштована таким чином, що ми свідомо і несвідомо

запам'ятовуємо не лише позитивні чи негативні події нашого життя, приємні та лякаючі емоції, а й усі звуки, запахи та візуальні картини, пов'язані з цими ситуаціями. Вони стають для нас тригерами, і, при зіткненні з ними, ми можемо пережити ті самі емоції, навіть за відсутності реальних подій. Тобто ми починаємо автоматично відчувати спокій, коли, наприклад, чуємо тихий ритмічний звук, що нагадує нам серцебиття у лоні матері, затишок, коли чу-

мо шум дощу, розслаблення при прослуховуванні певного тембру голосу, що нагадує близьку людину чи, навпаки, відчувати тривогу, коли чуємо різкий звук чи скрип коліс, якщо у минулому був досвід аварії чи нещасного випадку, підстрибувати від звуку салюта, думаючи, що це вибухи, чи сирени пожежної автівки, що може нагадувати сирени тривоги. ASMR-відео побудовані таким чином, що ви можете підібрати саме ті звуки, які тригують

у вас позитивні та спокійні емоції, і це може бути чудовим засобом самозаспокоєння у стресовій ситуації, в якій ми всі зараз знаходимося, чи врятувати вас від безсоння або просто допомогти розслабитися. В умовах війни відчуття спокою та безпеки — є найнеобхіднішими, тому це може бути приємний ніжний шепіт, звук дощу або води, потріскування дров та картини багаття. Від стресу рятує звук ритмічного спокійного дихання іншої

людини поруч, що дає відчуття безпеки. Головною умовою є правильний підбір звукових комбінацій, тому що ті звуки, які вводять одну людину в стан релаксу, можуть спровокувати іншу на роздратування та тривогу. Адже кожен з нас має свій індивідуальний досвід та проживає лише своє життя. Тому будьте чуйні до себе, прислухайтеся, що вам імпонує, поекспериментуйте і, можливо, ви відкриєте для себе щось нове.

РЕКЛАМА

509812

СЛУХОВІ АПАРАТИ

Скринінг, підбір, тестування
БЕЗКОШТОВНО

Доступні ціни

Апарат "невидимка" за 1 годину

Товар сертифіковано. Сертифікат № PR.402-17 від 28.08.2020 р. Дійсний до 18.06.2024 р.
Виробництво SIVANTOS GmbH (Ерланген, Німеччина), колишня назва SIEMENS AT.

вул. Кропивницького, 1 тел. (0432) 52-77-37; (095) 286-37-37;
(068) 286-37-37*

САМОЛІКУВАННЯ МОЖЕ ЗАШКОДИТИ ВАШОМУ ЗДОРОВ'Ю

БАНЯ НА ДРОВАХ

НА БЕРЕЗІ МАЛЬОВНИЧОГО ОЗЕРА

В наявності віники:

- березові
- дубові
- канадський дуб
- дубово-липові
- березово-липові
- липові
- кропивні
- вербові
- полинові
- з травами:
- звіробоя
- м'яти
- полину
- кропиви

ГОТЕЛЬ ПРАЦЮЄ
(099)65-83-530
(099)64-12-870
(067)15-81-289
(066)86-90-588

190 грн/л.

мед із заповідного краю

509634

КОРОТКО

Тікав від
призову

■ Призовник за дві тисячі доларів хотів «домовитися» з прикордонниками. Не вийшло.
З України нині можуть виїхати не всі чоловіки. Призовників не випускають, і вони часто намагаються знайти шляхи, щоб оминати цю заборону. Так сталося на Вінниччині. 14 липня в пункті пропуску «Могилів-Подільський — Отач». — Під час перетину кордону чоловік не зміг надати документи, які б дозволили йому покинути межі України. Для того, щоб прикордонники посприяли йому виїхати, зловмисник запропонував правоохоронцям гроші, — повідомляє Поліція Вінницької області. — Наразі вирішується питання щодо повідомлення зловмиснику про підозру. У поліції кажуть, що зловмисник з Дніпропетровської області. Йому 27 років. Прикордонникам він пропонував 2000 доларів. Грошові кошти вилучені. За даним фактом розпочали кримінальне провадження. Чоловікові загрожує до чотирьох років тюрми.

Підпалив
квартиру

■ Посеред ночі горіла квартира, яку підпалили — кинули у помешкання ємність із легкозаймистою речовиною. Господарі не постраждали та самостійно загасили вогонь. Помешкання обгоріло. Правоохоронці по камерах спостереження вийшли на слід зловмисника. Як з'ясувалося, його добре знає потерпіла. Інцидент трапився вночі 12 липня у центрі міста. Про це розповіли у відділі комунікацій поліції Вінницької області. До поліції на ранок звернувся 33-річний вінничанин, який розповів про подію. В оселі він проживає зі своєю співмешканкою. Потерпілий зазначив, що їм у вікно кинули ємність із легкозаймистою речовиною. Внаслідок загорання пошкоджено зовнішнє та внутрішнє оздоблення помешкання. Камери спостереження зафіксували чоловіка з пляшкою, який прикривався покривалом. Ним виявився 45-річний вінничанин — колишній потерпілої. Зловмисник раніше не притягувався до кримінальної відповідальності. — Затримали його за місцем проживання. Чоловік розповів, що підпал квартири він вчинив на ґрунті ревності, — зазначають у поліції. — Слідством розпочато кримінальне провадження за частиною 2 статті 194 ККУ (умисне знищення або пошкодження майна).

ЗА СМЕРТЬ ХЛОПЧИКА
ЛІКАРКА ВІДСИДИТЬ РІК

Суд вирішив ■ Віталій Житник помер від завороту кишок. Дитина скаржилася на біль у животі й нудоту. У лікарні малого напоїли «Боржомі», викликали блювання, дали спазмолітик і відпустили додому. За кілька годин дитини не стало. Справа в суді була чотири роки, суд першої інстанції призначив лікарю рік в'язниці, апеляція — підтвердила вирок

АЛЬОНА РЯБОКОНЬ,
RIA, (067)4333535

Один рік у в'язниці, два роки не займатися лікарською діяльністю й один мільйон гривень компенсації — такий вирок призначив суд лікарю Олені Нетечинській за професійну недбалість, внаслідок якої померла п'ятирічна дитина.

Прокурор наполягав на суворішому покаранні лікарки: три роки позбавлення волі та позбавлення права займатися лікарською практикою упродовж такого ж строку.

За словами адвоката Ярослава Мартинюка, який представляв сторону потерпілих, цей вирок лікарка оскаржувала в апеляційному суді. І Вінницький апеляційний суд залишив без змін вирок Немирівського районного суду: визнав її винуватою у вчиненні кримінального правопорушення — неналежного виконання професійних обов'язків як медичного працівника.

— Тобто лікарка Нетечинська відсидить рік у в'язниці, — говорить адвокат потерпілих Ярослав Мартинюк. — Звісно, вона може написати касаційну скаргу. Але поки Верховний суд буде розглядати справу, він не може відмінити рішення апеляційного суду. Тобто з 15 липня рішення суду першої інстанції має виконуватись, і вона має відбувати покарання, незалежно від того буде розглядати касаційний суд її справу чи ні.

А ЯК З МІЛЬЙОНОМ
КОМПЕНСАЦІЇ?

Ми запитали у адвоката про відшкодування збитків потерпілим. Сума чимала. Йдеться про мільйон гривень, в якій оцінили моральні та матеріальні втрати батьків.

— Чи отримають батьки відшкодування по цивільному позову — гарне питання, — говорить адвокат. — Чи буде Нетечинська відшкодовувати — навряд, але можливо ми звернемося у державну виконавчу службу, і хай з неї стягнуть. Хоча тут важко, адже вона насправді може не платити відшкодування, доки є час на звернення до касаційного суду (а це три місяці), потім може не платити, бо чекає на рішення касаційного суду. Тим паче, коли лікарка писала апеляційну скаргу, то просила взагалі кримінальну справу закрити, і говорила суду, що в її діях немає складу

злочину, що вона не винна.

ЯК СТАЛАСЯ ТРАГЕДІЯ?

У приймальне відділення Оратівської районної лікарні 29 січня 2018 року о 18.45 звернулася мати з хлопчиком Віталієм Житником. Дитина скаржилася на біль у животі. Після надання медичної допомоги мати з дитиною покинули відділення. О 4.30 ранку, 30 січня, батьки самостійно при-

«Чи буде лікарка відшкодовувати мільйон компенсації — навряд, але можливо ми звернемося в державну виконавчу службу, і хай з неї стягнуть»

вели до лікарні мертву дитину. Причина смерті — заворот петлі тонкої кишки із защемленням та некрозом. Масивна крововтрата.

У смерті сина батьки звинувачували чергового лікаря відділення екстреної медичної допомоги Оратівської центральної районної лікарні Олену Нетечинську.

Щоб оцінити якість надання меддопомоги лікарем, у березні 2018 року відбулося засідання клініко-експертної комісії департаменту охорони здоров'я. У складі комісії профільні лікарі Вінницької обласної дитячої лікарні, представники департаменту охорони здоров'я, судово-медичні експерти, патологоанатоми...

ЯК НАДАВАЛАСЯ МЕДИЧНА
ДОПОМОГА?

За словами мами померлого хлопчика Тетяни Житник, це був понеділок, 29 січня. Дитина прийшла із садочка весела та активна, потім почала скаржитися на біль у животі. Тож батьки вирішили не чекати ночі, їхати в лікарню.

Мама Віталіка згадує, що перед дверима лікарні дитину змусило. І коли лікарка в приймальному покої запитала про скарги, то і про біль, і про блювання на порозі лікарні — повідомили.

— Лікарка Олена Нетечинська при мені зателефонувала у відділення, сказала, що поступила дитина з отруєнням, — розповідає мама хлопчика. — Їй кажуть, що без огляду та висновку лікаря у відділення не покладуть. А вона каже: «Я що, не лікар? Що я дитину не промію?» Інших лікарів вона не викликала, на госпіталізації не наполягала.

Як розповідала Тетяна Житник,

Лікарка може написати касаційну скаргу. Але поки Верховний суд буде розглядати справу, він не може відмінити рішення апеляційного суду

лікар поїла її сина водою «Боржомі», а маму просила сунути пальці дитині в горлянку, щоб викликати блювання.

— Вітасик плакав, казав: «Ой, мене болить животик», — говорить мама хлопчика. — А лікарка йому: «Хочеш до дому?» Малій каже: «Хочу». «То пий і блюй, буде блювота чистенька — підеш додому». Вітасик не хотів пити, а лікар йому: «Бачиш ось цю шлангу, зараз будемо за допомогою неї тобі чистити шлунок, якщо пити не будеш».

У реєстраційному журналі є допис Олени Нетечинської про те, що в дитини — ацетонемічний синдром. Про маніпуляції, які проводились дитині в лікарні, теж є дописи: хлопчику ввели внутрішньом'язово розчин папаверину та платифіліну (щоб зняти спазми). Проміли шлунок близько 750 мл води «Боржомі». Дали пакетик Атоксилу. Тетяна Житник, мама померлого хлопчика, каже, що на госпіталізації лікарка не наполягала

ЛІКАРСЬКА ПОМИЛКА?

У повній стенограмі засідання клініко-експертної комісії, на якій була присутня лікарка Олена Нетечинська, лікарі та спеціалісти постійно піднімали наступні питання: чому на огляд не викликали хірурга (при болях живота маленької дитини це обов'язково), чому не зробили аналізи сечі та крові, на яких підставах дитині давали спазмолітики папаверин та платифілін, чому дитині промивали шлунок газованою «Боржомі», коли

за протоколом таку маніпуляцію потрібно проводити зондом та в умовах стаціонару...

Якщо брати до уваги висновки лікарів (майже одноголосні), вимальовувалася така картина: Короткочасне перебування дитини в лікарні (близько 45 хвилин) не дало змогу лікарю запідозрити гостру хірургічну патологію. Тактика лікування не відповідала уніфікованому клінічному протоколу медичної допомоги дітям із функціональними гастроінтестинальними розладами, затвердженими наказом МОЗ України № 59 від 29.01. 2013.

І висновок, який комісія зробила зі слів Нетечинської: «Лікарська помилка — не запрошення на консультацію хірурга. Помилка батьків — відмова від госпіталізації».

Справа слухалася за частиною другою статті 140 Кримінального кодексу України «Невиконання чи неналежне виконання медичних або фармацевтичних працівником своїх професійних обов'язків унаслідок недбалого чи несумлінного до них ставлення, якщо це спричинило тяжкі наслідки для хворого». Недбалість, яка спричинила тяжкі наслідки неповнолітньому, карається обмеженням волі на строк до п'яти років або позбавленням волі на строк до трьох років (із заборогою обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років).

За словами адвоката потерпілої сторони Ярослава Мартинюка, за цією статтею лікарю присудили по мінімуму.

ГРОЮ В ШАХИ ЗБИРАЄ ГРОШІ НА БРОНЕЖИЛЕТИ

Шахи ■ У Вінниці провели незвичний спортивний захід. П'ятирічний шаховий вундеркінд Артем Кучер, абсолютний переможець нещодавнього меморіалу Олексія Бутовського, грав проти всіх охочих вінничан просто неба. Хлопчик таким чином збирав гроші для ЗСУ

ЄВГЕНІЙ МИХАЙЛІВ, RIA, (098)8591459

Змагання пройшло на площі ім. Костянтина Могилка (біля «літака», в районі зупинки Лісопарк). На шахові баталії запрошувалися діти і дорослі. Спаринги мали благодійний характер. Всі зібрані кошти будуть перераховані на потреби Збройних сил України. Натомість усі суперники Артема Кучера отримували подарунок на згадку від шахового клубу «Романтик», що є філією міської шахової спортшколи № 6.

ШАХИ ЦІКАВИШЕ ІГРАШОК

Схожі благодійні заходи раніше проходили в інших регіонах України, а ось для Вінниці це було вперше.

— Артем дуже полюбляє грати у шахи, незалежно від умов змагання. Тому ми вирішили таким чином провести свій час і допомогти Збройним силам України, — сказала мати юного «гросмейстера» Ольга Кучер.

Вона повідомила, що останнім

Для першого разу непогано. Шаховий вундеркінд за дві години гри зібрав 1578 гривень для потреб військових

часом Артем навіть закинув всі свої іграшки і сказав, що не уявляє жодного дня без шахів. Постійно розв'язує задачі, грає в «живих» і онлайн-змаганнях та вивчає шахову теорію. Недарма дошколярик вже виконав другий дорослий розряд і з перемінним успіхом змагається у місцевих чоловічих турнірах.

— Він досі грає в шахи із нами, батьками. Раніше це було цікаво. А нині інтрига зникла. Бо Артем і мене, і чоловіка легко перемагає. Подекуди дає нам сеанс одночасної гри на двох шахівницях, — продовжує Ольга Кучер.

Вона додала, що дитина займається не лише під час тренувань у шаховій школі, але й вдома.

— Щодня Артем розв'язує шахові задачі. Потім дивиться невеличке навчальне відео. Якщо я маю час, ми разом трохи займаємося за підручниками. Якщо після цього ще залишаються сили, Артем грає одну-дві партії на шаховому сайті, — розповіла Ольга Кучер.

Із Артемом Кучером залюбки грали як діти, так і дорослі. Кілька партій досвідченим шахістам Артем програв, у решті здобув перемогу

СЕКРЕТИ НЕ ВІДКРИВАЄ

Артем Кучер розповів, що має улюблені та підготовлені шахові дебюти (початки партій).

— Їх я добре знаю. Але суперникам свої секрети не відкриваю! До благодійного змагання готувався за допомогою мами. Налаштовувався на багато партій поспіль проти різних опонентів, — повідомив він.

За допомогою благодійних поєдинків шаховий вундеркінд планує назбирати кошти, щоб

придбати для наших військових бронежилети і навіть танк.

Артем Кучер — вихованець вінницького шахового клубу «Романтик». Шахами займається лише дев'ять місяців. Улюблений шахіст хлопчика — чемпіон світу серед чоловіків Магнус Карлсен (Норвегія). Артем Кучер мріє стати чемпіоном планети серед дітей. Вже має партнера на своєму спортивному шляху (магазин дитячого одягу «SLANG» у ТРЦ «Мегамолл»).

Благодійні шахові заходи триватимуть

Змагання викликало цікавість у вінничан. Проти вундеркінда змагалися вінничани різного віку, переважно дорослі. Кілька партій досвідченим шахістам Артем програв, у решті здобув перемогу. Жодних фіксованих внесків за участь у змаганні не було. Гравці кидали до скриньки стільки, скільки бажали. Деякі цього взагалі не робили. Натомість низка глядачів і вболівальників вирішили зробити благодійний внесок. І таким чином підтримати юного шахіста та в першу чергу ЗСУ. Отже, п'ятирічний шаховий вундеркінд Артем Кучер за дві

години гри в шахи з усіма охочими зібрав 1578 гривень для потреб військових. Для першого разу непогано. Аналогічні заходи шахові «романтики» планують організовувати й надалі. До них збирається долучитися чинний віце-чемпіон України зі швидких шахів серед дітей до восьми років Юра Перепелиця та інші місцеві вундеркінди у сфері «королівської» гри. Коли назбирають більш суттєву суму, планують за допомогою волонтерської організації придбати необхідні речі для військових на передовій.

Переїхали до Вінниці і продовжують грати у шахи

ЄВГЕНІЙ МИХАЙЛІВ, RIA, (098)8591459

В останні місяці до вінницької шахової школи масово записуються юні вимушені переселенці. Маленькі шахісти з Харкова, Херсона, Маріуполя, Складовська та інших міст України залюбки опановують премудрості «королівської» гри у шахово-шашковій спортшколі № 6 і грають у місцевих змаганнях.

Влітку під час війни тренери шахової школи йдуть у відпустку не одночасно, а двома великими групами. Причому регулярно тривають тренування як для початківців, так і для розрядників. Тому діти можуть

безперервно займатися улюбленою інтелектуальною грою. Серед них чимало переселенців, які розповіли свої історії.

Десятирічний Платон Морванюк раніше займався шахами у загальноосвітній школі Харкова ім. Бойка. Це був шотижневий урок.

— Із того часу я беру участь в онлайн-Шкільній лізі України. Регулярно посідав у змаганнях призові місця. У Вінниці грати трохи складніше, адже я тепер тренуюся в спеціалізованій спортивній школі, — пояснив хлопець.

Платон Морванюк у нашому місті перебуває близько чо-

тирьох місяців. Друзі порадили його батькам перебратися до нашого міста, аби уникнути масованих обстрілів.

— Якщо залишуся у Вінниці до кінця року, залюбки продовжу вивчати шахи. Також вже шість років займаюся футболом, у вашому місті тренуюся в школі «Джуніор». Обидва види спорту подобаються мені однаково, — додав він.

Вікторія Кулякіна, дев'ять років, приїхала до Вінниці у квітні. Виїхала із окупованого Херсона разом із мамою. Тато дівчинки зараз у морі, це його робота.

— Я не хочу годинами грати

вдома на телефоні, як деякі інші діти. Натомість люблю шахи, малювання, танці тощо. Також цікавлюся й іншими інтелектуальними іграми — приміром, нардами і шашками. Обоюмо перемагати! — розповіла Вікторія Кулякіна.

Юна спортсменка зауважила, що в окупованому Херсоні неможливо було навіть нормально вийти прогулятися, десь відпочити. Тому родина й перебралася до міста над Бугом.

— У Вінниці є трамвайні шляхи, а ось у Херсоні — ні. Тому залюбки катаюся на вінницьких трамваях, — додала Вікторія Кулякіна.

КОРОТКО

М'ячі у подарунок

■ На стадіоні «Колос» Мурованих Курилівців відбувся обласний благодійний турнір з футболу серед юнаків 2010 р.н. та молодших. У змаганнях взяли участь команди «Тирас» (Новодністровськ), ДЮСШ «Нива» (Вінниця), МДЮСШ (Могилів-Подільський), КДЮСШ (Шаргород), ДЮСШ (Ямпіль) і господарі поля. Всі гравці і тренери отримали подяки, а всі команди — футбольні м'ячі.

Світова бронза екстремала

■ В італійському місті Івреа пройшов чемпіонат світу з веслувального слалому. Представник вінницької обласної організації «Динамо» Сергій Совко виборов бронзу у змаганнях байдарочників із екстремального слалому серед юніорів. Це перша медаль в екстремальному слаломі на байдарках для України і третя за історію участі в чемпіонатах світу серед молоді та юніорів.

Другі у стрільбі

■ Збірна Вінниччини посіла друге місце на домашньому чемпіонаті України з кульової стрільби серед спортсменів 2002 р.н. та молодших. Вінничани вибороли золоту, 11 срібних і бронзову нагороди. Тільки команда Одеської області показала вищі результати.

Бронза Антона Комаровського

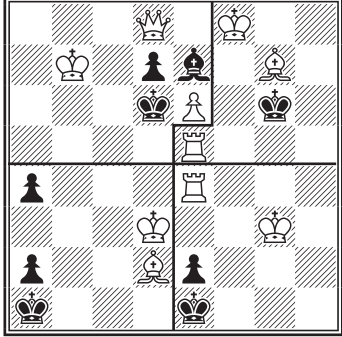
■ У Луцьку пройшли всеукраїнські змагання із легкої атлетики. Вінничанин Антон Комаровський подолав дистанцію 1500 метрів за 4.16 хвилини і посів третє місце.

Випуск №19 (1215)
Двоходові задачі-блоти на кооперативний мат.

Задача №2849-2852

М. Пархоменко (Вінниця)

(Друкується вперше)

№2'

ПЕРЕВІРТЕ РОЗВ'ЯЗОК:
Газета RIA №28 від 13 липня 2022 року

Задача №2845

I. 1. Кра8! Крс7 2. а5 Та5х;

II. 1. Сс5! Крс5 2. Сд7 Та8х.

Задача №2846

A) 1. Сg5! Тg7 2. Сe7 Тg8х;

Б) 1. Сg8! Те6 2. Сг7 Кd7х.

Задача №2847

I. 1. Кра3! Крс2 2. Сd4 Та1х;

II. 1. Сd4! Сb5 2. Крс3 Тd3х;

III. 1. Кра2! Сс4х 2. Кра1 Крс2х.

Задача №2848

I. 1. Крg3! Те3+ 2. Крh8 Тh3х;

II. 1. Тg4! Крf2 2. Крh3 Тh1х.

М. Пархоменко

ЯК НА ВИШЕНЬЦІ ПРАЦЮЄ ПУНКТ ВИДАЧІ ГУМАНІТАРНОЇ ДОПОМОГИ

Підтримка ■ Гуманітарний пункт від ГО «Полум'я надії» функціонує з березня. Переселенцям видають продуктові набори, засоби гігієни, одяг та взуття. І близько половини від усіх волонтерів, що працюють у центрі — це переселенці, які раніше зверталися сюди за допомогою

ВАЛЕРІЙ ЧУДНОВСЬКИЙ,
 НАТАЛІЯ КОРПАН, RIA, (063)7758334

Понад 26 тисяч переселенців з різних областей України отримали допомогу в гуманітарному пункті у ТРЦ «Мегаполіс». Центр гуманітарки запустили волонтери з ГО «Полум'я надії».

«ВІДЧУВАЮ ТУТ БОЖУ БЛАГОДАТЬ»

— Я сама з Ірпеня. Важко виїжджала з міста, під обстрілами росіян, — згадує Наталія Олексієнко. Тут жінка допомагає переселенцям з вибором речей, а також розмовляє з ними, аби надати їй певну психологічну допомогу.

— Після звільнення міста від росіян мені є куди повертатись, моя домівка вціліла. Але я відчуваю, що потрібна саме тут, у Вінниці; відчуваю в цьому центрі Божу благодать, — сказала жінка. — І у кожної людини своя історія, горе, яке змусило покинути рідну домівку. Тому ми тут не тільки речі підбираємо, а й втішаємо та підтримуємо переселенців.

Її колега, волонтерка Любов Макарова, переїхала до Вінниці з Авдіївки. Каже, що на відміну від інших міст України, у них війна триває останні вісім років.

— У місті нині немає ніяких комунікацій, все розбите. Люди живуть по підвалах та бомбоховищах. А я виїхала, бо донька

змусила, — розказала Любов. Переїхали до Вінниці з Авдіївки всією родиною. І при собі мали тільки одну торбинку, згадує Любов Макарова. Тому після важкого переїзду, який тривав три доби, потребували хоча б мінімального набору продуктів. Отримали харчі в гуманітарному пункті «Полум'я надії».

— Вирішила залишитись тут працювати. Бо відчула, що допомога іншим для мене стала

«У кожної людини своя історія, горе. Тому ми тут не тільки речі підбираємо, а й підтримуємо переселенців»

неабиякою розрадою. Зараз я вся в роботі, мені немає коли журитись та переглядати новини, і найголовніше, що тут я відчуваю себе корисною, — сказала Любов.

ДОПОМОГЛИ ПОНАД 26 ТИСЯЧ РАЗІВ

Співзасновник пункту гуманітарної допомоги Андрій Жура розказав, що їхній центр почав працювати на 20-й день повномасштабної війни. Бо вирішили робити більше, аніж те, що робили. До цього «Полум'я надії» надавали місце для нічлігу та годували переселенців.

— Завдяки Андрію Андрееву,

З речами та харчами допомагають благодійники. Це місцевий бізнес, партнери з Європи та небайдужі вінничани

який надав нам приміщення в «Мегаполіс», ми змогли відкрити гуманітарний центр. Спочатку мали небагато речей і продуктів, а нині цих ресурсів вдосталь, щоб щодня приймати 200–300 переселенців, — сказав Андрій Жура.

Речі, засоби гігієни та продукти отримують від місцевого бізнесу, співробітників організації «Полум'я надії». А також гуманітарну допомогу отримують з країн Європи. Жура каже,

що за увесь час видали десятки, а можливо й сотні тонн допомоги.

— У нас люди виходять звідси з пакетом речей, вагою від 5 до 10 кілограмів, — сказав Андрій. — Усі види речей є: і для чоловіків, і для жінок, і дитячий одяг. Біля полиць стоять наші волонтери, які допомагають вибрати, що треба. Так само із засобами гігієни та харчами. Але речову допомогу переселенець

може отримати один раз на два тижні, а продуктові набори видаємо один раз.

Оскільки дані про користувачів гуманітарної допомоги волонтери вносять у свою базу, то мають і чітку статистику: з початку роботи пункту видали 26 тисяч 315 допомог (дані станом на 12 липня). А якщо говорити про людей, які отримували тут допомогу вперше, то таких нарахували понад 16 тисяч.

Де знайти пункт гуманітарної допомоги

Адреса центру гуманітарної допомоги: мікрорайон Вишенька, ТРЦ «Мегаполіс», 600-річчя, 17; перший поверх. Його легко знайти, якщо заходите з входу, що біля ресторану KFC — просто

йдіть прямо, і за другим ескалатором побачите центр гуманітарної допомоги. Для отримання гуманітарної допомоги у вас при собі має бути довідка переселенця.

Графік роботи: з понеділка по п'ятницю з 10.00 до 16.00. Якщо ви хочете допомогти — то можете у ці години принести до центру одяг та взуття. Але є вимога: все має бути випраним та сезонним.

Для тих, хто хоче позбутися російських книжок. Де у Вінниці приймають макулатуру?

МИХАЙЛО КУРДЮКОВ, RIA,
 (095)1039671

Після початку повномасштабного вторгнення українці почали масово позбуватися всього російського. Це, зокрема, стосується книжок російського та радянського виробництва. У мережі нерідко можна натрапити на обговорення долі такої літератури та жарту на кшталт: «Буде чим грубу взимку розпалювати».

У Мінкульті, нагадаємо, раніше повідомляли, що з українських бібліотек вилучать пропагандистську російську літературу. Її обіцяють замінити якісною україномовною літературою й книгами українських видавництв.

Додамо, що російські та білоруські автори мають зникнути зі шкільної програми. Отже, діти

тепер не вивчатимуть Пушкіна, Лермонтова, Толстого, Достоевського, Маяковського та інших.

Також у ВР прийняли закон, який передбачає заборону продажу в Україні російських та білоруських книжок, зокрема й тих, що були ввезені раніше. Наразі закон очікує підпису президента.

На Фейсбук-сторінці нашого видання ми запитали, що вінничани роблять з російськими та радянськими книжками. Більшість читачів схильні позбавлятися такої літератури.

«Віднесла на смітник. Дитячу літературу зокрема», — пише Оксана Паршенко.

«Давно віддали в школу на макулатуру», — пише Тетяна Вакульчук.

«Дивно щось тримати «їхнє» — вони нам влаштували геноцид,

а ми будемо продовжувати тримати «їхнє сміття»? Мені навіть огидно читати російську», — вважає Лариса Собчук.

Якщо ви «За» аналогічне майбутнє для книжок російських

авторів, радимо віднести книги на макулатуру. З часом їх перетворять на багато корисних речей.

Ми знайшли кілька вінницьких підприємств, що з радістю приймуть ваші книжки. Більшість

із наведених підприємств має пункти приймання макулатури у різних точках міста. Тому перед задачею радимо уточнювати адреси найближчих до вас пунктів та актуальний графік роботи.

Пункти приймання макулатури

ТОВ «ВТОРМАВІННИЦЯ МАКУЛАТУРА»
 За кілограм книжок платять 5,5 гривні.
 Адреса підприємства: вулиця Айвазовського, 4 в
 Телефон: (096)646-80-25
 Сайт: <https://vtorvin.com.ua/>
«Еко Поділля»
 За кілограм книжок платять 2,5 гривні.
 Адреса підприємства: вулиця Чехова, 31 а

Телефони: (093)556-27-41; (096)597-85-21
 Сайт: <http://surl.li/clvns>
ФОП «Клемешов»
 За кілограм книжок платять від 1,2 до 3,4 гривні.
 Адреса підприємства: вулиця Чехова, 31 б
 Телефон: (098)697-46-73
 Сайт: <http://surl.li/clvny>
ТОВ «Подільська Січ»
 За кілограм книжок платять 2 гривні.

Адреса: вулиця Левка Лук'яненка, 19 (колишня Ватутіна)
 Телефони: (0432)578-958; (098)565-69-04; (096)846-45-01; (093)037-87-39
 Сайт: <http://surl.li/clvny>
ФОП Ткаченко К.М.
 За кілограм книжок платять ±4 гривні.
 Адреса: вулиця Цимлянська, 2 а (в районі Хутора Шевченка)
 Телефони: (067)430-43-07; (073)423-07-70

СТУДЕНТ ПЕРЕДАВ ВІЙСЬКОВИМ ВЛАСНУ ТУРИСТИЧНУ КОЛЕКЦІЮ

Благодійність ■ На всю стипендію купив продуктів для військових 16-річний студент Лука з Ладжижина. У посилку поклав колекцію туристичного спорядження. Тепер під час канікул заробляє кошти, щоб знову допомогти захисникам. Кому дісталася гуманітарка від юнака?

ВІКТОР СКРИПНИК, RIA,
(067)1079091

Лука навчається в Ладжинському фаховому коледжі ВНАУ, опановує спеціальність механіка. Перейшов на другий курс. Після коледжу планує продовжувати навчання в університеті на агроінженера.

Допомогу військовим передав особисто. Йому поталанило. Він прийшов у гуманітарний штаб свого міста Ладжин напередодні приїзду бійців 110-ї окремої бригади Територіальної оборони. Працівники штабу сказали, що зможе особисто, з рук у руки, передати зібрану допомогу. Для цього треба буде прийти ще раз наступного дня, коли завантажуватимуть автомобіль.

— Хлопець скромний, сором'язливий, — розповіла

журналісту RIA/20minut.ua працівниця штабу Мар'яна Нарожна. — Почав говорити, що його можуть неправильно зрозуміти. Але ми гарно попросили Луку і він таки прийшов до нас ще раз. Познайомився з військовими і

Хлопець каже, що на стипендію з допомогою не розженешся. Тому вирішив працювати під час канікул

особисто передав їм зібрані речі. За словами пані Мар'яни, студент пообіцяв, коли отримає стипендію, знову витратить її для військових 110-ї бригади, з якими налагодив стосунки, обмінявся номерами телефонів.

Йому розповіли, що це кадрове формування ЗСУ у Запорізькій

На всю стипендію Лука купив продукти для військових. Також передав їм свою колекцію туристичного спорядження: штик-ножі, компаси, ліхтарик, розкладну лопатку, інші речі

області, перебуває у складі регіонального управління «Схід». Нині бійці бригади перебувають на Донеччині. Разом з іншими

підрозділами стримують російського агресора.

Цього разу Лука купив на стипендію продукти харчування — крупи, макарони, консерви...

Здивування викликала колекція, що її запропонував хлопець для військових.

Він розповів, що збирає різноманітне туристичне спорядження. Показав принесені штик-ножі, компаси, ліхтарик, розкладну лопатку, інші речі. Сказав, що все це може знадобитися військовим.

За його словами, вдома залишив з колекції тільки три екземпляри. Вони не придатні для роботи в польових умовах. Зате мають історичну цінність. Тому зберігає їх у себе. Військові уважно розглядали

кожну річ, сказали, що вони справді потрібні і корисні.

Хлопця запитали, чи не шкода йому віддавати те, на що витратив власні кошти? Та й цінність колекції вимірюється не тільки грошми...

— Я собі ще назбираю, а на війні ці речі, можливо, комусь врятують життя, — відповів студент.

Цими словами ще раз здивував і працівників гуманітарного штабу, і військових. Вони пояснили патріоту-благодійнику, що на війні не буває багато допомоги, все згодиться. Передачі з дому мають ще одну цінність: вони додають сил, бо нагадують, що військові захищають батьків, дітей, друзів, рідну землю.

Під час канікул заробляє гроші для фронту

Журналіст RIA поспілкувався зі студентом Лукою, запитав, що він ще планує купити для військових? Поцікавився, яка в нього стипендія? В коледжі платять 1510 гривень. Хлопець каже, що за такі гроші з допомогою не розженешся. Він вирішив працювати під час канікул, щоб підзаробити коштів. Розповів, що працює у лісництві. За компанію з товаришем, який також навчається у їхньому коледжі.

— Зараз ми сапаємо молоді насадження дерев, в основному це дуби, знищуємо бур'яни в міжряддях, — розповідає Лука. — За один оброблений рядок обіцяють платити 350 гривень. За день більше одного рядка не вдається просапати. Хлопець каже, що дізнався від військових, що продуктів їм нині вистачає. Тому вже не буде їх купувати.

— Є така класна штука — брас-

лети для виживання, — говорить Лука. — Це такий комплект, який раніше виготовляли для американських солдатів. Туди входить ніж, компас, кресало, дуже міцна волосін, а з матерії в комплекті можна зробити мотузку, яку навіть ножем складно перерізати. Планую закупити такі браслети. Думаю, вони не будуть зайвими у польових умовах, де нині знаходяться наші захисники.

Тренери волонтерять у таборі «Я-Маріуполь»

ЄВГЕНІЙ МИХАЙЛІВ, RIA, (098)8591459

Чергову спортивну програму влаштовували представники вінницьких міських спортивних шкіл у оздоровчому центрі «Я-Маріуполь». Цей табір відпочинку знаходиться під Вінницею. Запрошують до нього вимушених переселенців (дітей та їхніх батьків) із Маріуполя, які евакуювалися не лише до міста над Бугом, але й до інших регіонів України.

Тренер вищої категорії споршколи № 1 із легкої атлетики Андрій Москвін провів для дітей «Веселі старти» і різноманітні захоплюючі естафети. Серед учасників були не лише школярі, але й дошкільняки. Змагання виявилися дуже емоційним, бо усі три команди прагнули стати першими.

В підсумку всі учасники отри-

мали грамоти і футбольні гетри у подарунок.

Один із забігів в особистому заліку виграла 13-річна Таїсія Осіпова. Мешкає в оздоровчому центрі із матір'ю і братом. Каже, що тут їй все подобається. Юна маріупольчанка раніше ніколи не займалася легкою атлетикою, водночас має добру фізичну підготовку.

— В школі я мала успіхи на уроках фізкультури, також займалася танцями. Зараз налаштувалася на перемогу, тому швидко й пробігла. У таборі «Я-Маріуполь» ми маємо можливість займатися спортом, граємо у різні ігри. Зокрема, піонербол, футбол, волейбол тощо. Спортивний інвентар надають. Також приємно, коли нам організовують цікаву програму тренери із Вінниці, — розповіла Таїсія Осіпова.

Після забігів прийшла черга турнірів із шахів та шашок, а також конкурсів влучних баскетболістів. Зрозуміло, також не обійшлося без призів.

Інструктору-методисту споршколи з баскетболу Крістині Сороченко допомагали проводити конкурс кидків провідні вихованці цієї спортивної школи.

— Ярослав Хаїров і Дмитро Корженко неодноразово виступали на чемпіонатах України серед юнаків 2009 р.н. На жаль, цього змагання не було завершено, — розповідає Крістіна Сороченко.

У оздоровчому центрі «Я-Маріуполь» представники МСДЮСШОР з баскетболу виступають регулярно, під час кожної зміни. Охочих потім запрошують на навчання.

— Після першої зміни деякі юні маріупольці, які мешкають

у Вінниці, зацікавилися баскетболом і записалися до нашої спортивної школи, — повідомила Крістіна Сороченко.

Батьки були глядачами і вболівальниками на спортивному святі. Вони висловлювали вдячність за волонтерську роботу спортивним організаторам із Вінниці, а також задоволення можливістю відпочивати у оздоровчому центрі.

Євгенія Цигель у столичному хабі «Я-Маріуполь» дізналася про можливість відпочити, фізично і морально відновитися у вінницькому таборі. Вона мешкає у оздоровчому таборі разом із шестирічним сином Тимофієм, а взагалі родина евакуювалася до Києва.

Жінка розповіла, що син завжди бере участь у спортивних конкурсах і змаганнях. Особливо Тимофію подобається вигравати.

— У таборі «Я-Маріуполь» дуже цікаво. Тут багато дитячих спортивних майданчиків. Через це син постійно перебуває просто неба, займається руховою активністю. Залюбки грає у футбол та інші види спорту. Нарешті я відірвала Тимофія від телефону і телевізора! У таборі син знайшов багато друзів, він з усіма спілкується, — прокоментувала Євгенія Цигель.

Родина Цигелів виїхала із Маріуполя 15 березня.

— Це було дуже складно. Виїжджали із Маріуполя під обстрілами. Перед цим тиждень мешкали із дитиною у підвалі. Пережили обстріл нашого будинку (чотири «прильоти»), а також взагалі усіх районів міста. Бо ми постійно перемішувалися із одного району до іншого, шукаючи безпечне місце. Але повсюди «прилітало», — згадує Євгенія Цигель.

У ДИТИНСТВІ ТІКАВ ВІД ФАШИСТІВ, ТЕПЕР — ВІД РАШИСТІВ

Переселенці ■ Найстарішому біженцю, який з початком війни перебрався до Вінниці, 92 роки. Він із Харкова. Чотири дні добирався із сім'єю до нашого міста. За кермом машини була дружина, їй уже за 70. Після обстрілу Вінниці син сказав батькам: «Не хвилюйтеся, Вінницю більше не будуть обстрілювати». Звідки у нього така упевненість? Що ще розповідають переселенці?

ВІКТОР СКРИПНИК, RIA,
(067)1079091

Доктор філософії Артур Ярещенко, якому у березні виповнилося 92 роки, працював деканом Харківського педагогічного університету імені Сковороди, викладачем Харківського національного університету імені Каразіна. Першого березня нинішнього року разом із сім'єю приїхав до нашої області. Спочатку зупинилися в селі у Немирівській громаді. Згодом перебралися до Вінниці.

Чоловікові вдруге у житті довелося тікати від війни. Дитиною разом із батьками він вибирався з окупованого Харкова, щоб втекти від фашистів. Тепер знову залишив рідне місто, тікаючи від обстрілів рашистів.

У ТУ ВІЙНУ ВОРОГ НЕ БУВ ТАКИЙ ЖОРСТОКИЙ, ЯК НИНІ

Коли у 1941 році почалася німецько-радянська війна, Артуру Ярещенку виповнилося 11 років. У такому віці діти багато чого розуміють. Малий Артур був упевнений, що до їхнього міста окупанти не дійдуть. Дитині чомусь здавалося, що танки так далеко не зможуть доїхати. Чотири місяці від початку війни його дитяча теорія спрацювала. Наприкінці жовтня дитячі ілюзії змінилися жорстокою реальністю: гітлерівці увійшли у Харків. Їхня сім'я опинилася в окупації. А далі було ще страшніше. Втекти з окупованого міста їм не вдалося. Згодом неповнолітнього хлопця вивезли в Ні-

меччину. Він опинився в одному з німецьких концентраційних таборів.

Каже, у кожної людини своя доля. Йому вона дарувала порятунк.

— Уже закінчувалася війна, — розповідає пан Артур. — Нас гнали дорогою на Бернау, це місто у німецькій землі Брандбург. Знесилені, голодні в'язні заледве ноги переставляли. Хто падав, той отримував кулю, і залишався на дорозі. У мене тоді була одна думка: не впасти, триматися на ногах. Але ж сили не безмежні...

«У ТУ ВІЙНУ НАШІ ВОРОГИ БУЛИ НЕ ТАКІ ЖОРСТОКІ, ЯК НИНІШНІ. ОРКИ ГІРШІ ВІД ФАШИСТІВ», — ГОВОРІТЬ АРТУР ЯРЕЩЕНКО

Утриматися йому не вдалося. Виснажений підліток втратив свідомість і звалився з ніг.

— Коли опритомнів, побачив над собою людину у білому халаті, — продовжує розповідь Ярещенко. — Мені розповіли, що я в медсанбаті. На дорозі мене підібрали радянські танкісти. Вони йшли назустріч гітлерівцям, які гнали в'язнів концтабору. Таким чином доля дарувала мені можливість врятуватися. Сталося це у квітні 1945-го.

Його підлікували, відгодували. Одного разу у медзаклад прибув командир підрозділу. Головлікар підійшов з ним до врятованого в'язня концтабору і попросив

Чотири дні подружжя Ярещенків добиралося у перші дні війни до Вінниці. «Раніше далі, як на дачу, автомобілем не їздили, а тепер за кермом проїхала понад 700 кілометрів», — каже переселенка з Харкова пані Людмила

військового прилаштувати хлопця у своєму полку.

— Моє подальше життя проходило разом із військовими, — каже пан Артур. — З ними зустрічав Перемогу. Не хотів їхати навіть після того, як гітлерівці капітулювали. Ще два роки залишався в Німеччині з військовими.

У 1947-му він повернувся до рідного Харкова. Закінчив школу. Вступив в університет...

— У ту війну наші вороги були не такі жорстокі, як нинішні, — говорить ветеран. — Орки гірші від фашистів. Тому я називаю їх рашистами.

Над звірствами фашистів і рашистів чоловік роздумував, коли наприкінці лютого нинішнього року на машині вибирався з Харкова, тікаючи від обстрілів російських агресорів.

— Про що ще думалося? — перепитує він. — Про кричущу несправедливість. Яка несправедливість, боже мій!.. Ті, хто називав нас «братями», тепер безжально вбивають дітей, старих людей, чоловіків, жінок. За що? За те, що самі харчувалися з наших рук, а нам «дарували» Голодомори і репресії? Вся моя родина була репресована. Тому я знаю, про

що говорю. Так само знаю, хто уже п'ятий місяць перетворює моє місто на руїни.

«ГОСПОДИ, ПРИБЕРИ ЦЬОГО ВБИВЦЮ»

Головного кремлівського злочинця співрозмовник називає вбивцею, страшною людиною, в якої немає нічого людського.

— Не може нормальна людина, яка живе у 21-му столітті, робити те, що він робить з іншими людьми, — каже Ярещенко. — Це дикість! Це сатанізм! Путін не в собі. Тому його не жаль нікому. Будемо сподіватися, що він скоро піде на небеса. Це хвора людина. Він довго не проживе. Ось такі мої думки.

Артур Ярещенко, людина з багаторічним науковим і життєвим досвідом, неодноразово аналізував для себе природу тих людей, які до війни кричали: «Путін, помоги! Путін введі войска!» Каже, так і не вдалося «прочитати», що в тих людей у голові

— Який він спаситель? Кого він спас на цьому світі? — запитує співрозмовник. — Це убивця, нелюд. Згадаймо трагічний випадок з атомним підводним човном «Курськ». Його просили підняти субмарину на поверх-

ню, бо ж там залишилися люди. Просили по-людськи поховати їх. Путін не зробив цього. «Онi утонули». Приблизно такою була його відповідь рідним загинлим моряків-підводників. Тим самим продемонстрував своє ставлення до людей. Люди для нього — ніщо.

Ветеран-науковець впевнений у перемозі України. Каже, що зло, яким би великим воно не було, дістає покарання. Шкода лише, що дається це ціною жертв невинних людей.

— Знищити Росію необхідно, — вважає співрозмовник. — Побудувати іншу країну, з іншою системою, з іншим відчуттям світу. Чи це реально? Потихеньку, поступово все зробиться. Колись, пригадує, вважали, що нереально повалити компартійну систему, яка стримувала Союз. Говорили, у них армія, міліція, КДБ... В один момент все розвалилося, як картковий будинок. Досить буде того, щоб запустився процес, надалі все піде, як це сталося з розвалом Союзу. Поки що вони страхаються Путіна. У страху не можна постійно жити. З часом страх минає. Інколи кажу сам до себе: «Господи, та прибери ж ти цього вбивцю!»

Зіграв на революційному піаніно

З Артуром Ярещенком журналіст RIA/20minut.ua зустрівся в обласному краєзнавчому музеї. Працівники закладу дізналися, що до міста приїхала відома у наукових колах людина і запросили науковця на зустріч. Організувала її працівниця музею Лариса Семенко. Саме від неї журналіст дізнався про найстарішого у місті переселенця. Попри свої роки, пан Артур залишається енергійною людиною. У нього гарна пам'ять. Виступаючи перед працівниками музею, він цитував поетичні і прозові рядки класиків української літератури.

За фахом він український філолог й історик. Каже, у їхній родині панував культ української мови.

— У нас родина українців, — каже він. — Мама читала українську, тітка

теж, ще одна тітка так само навчала дітей української мови. Мабуть, у мене це на генетичному рівні.

Гість подарував музею декілька своїх книг. Одна з них має назву «Український фенікс». Написана у перший рік нашої незалежності, у 1991-му. Як тоді, так і тепер, її автор вірить у світле майбутнє оновленої рідної держави.

Після закінчення зустрічі гість побачив у залі піаніно. Запитав, чи можна зіграти? «У мене батько закінчив Московську консерваторію, тому я не міг не навчитися грати», — сказав він. Зала наповнилася звуками класичної музики. Їх було приємно слухати навіть на ненастроєному інструменті. Це було те піаніно, яке під час Революції 2014-го стояло на Майдані Незалежності, а його звуки додавали віри у перемогу.

Уперше проїхала за кермом понад 700 кілометрів

Разом із чоловіком на зустріч у музей прийшла його дружина — пані Людмила. Артур Ярещенко каже, що це щасливий білет його долі. «52 роки живемо разом і дотепер розуміємо одне одного з пів слова», — розповідає він. Всю дорогу з Вінниці до Харкова за кермом автомобіля «Шкода» перебувала пані Людмила, якій уже за 70. Жінка зізнається, що раніше далі як на дачу не виїжджала. Сама собі дивується, як вдалося здолати таку відстань.

— Там міст розбомбили, польовими дорогами об'їжджали, а сніг, а дощ, це ж кінець лютого, — згадує пані Людмила. — Чотири дні добиралися до Вінниці. Потік транспорту був такий великий, що зупинитися неможливо було навіть на хвилину. Хвилювалася, аби тільки колеса витримали.

Жінка каже, що їм поталанило в тому, що їхали компанією на чотирьох автомобілях. Серед них був харківський таксист на ім'я Євген. Він пока-

зував дорогу. Без такого провожатого було б ще важче здолати відстань у понад 700 кілометрів. Ярещенки з великою вдячністю відгукуються про вінничан. Спершу вони зупинилися у селі Кароліна Немирівської громади. Десятьом переселенцям виділили будинок. Люди одразу принесли все, що могли, — харчі, одяг, постільну білизну. Така увага розчулила до сліз.

Згодом Ярещенки перебралися до Вінниці. З боєм сприйняли загибель людей від ракетного обстрілу.

— Син сказав нам нікуди з Вінниці не виїжджати, бо місто більше не будуть обстрілювати, — розповідає пані Людмила. — Запитала його, звідки така впевненість? Каже, надто великий резонанс у світі отримала трагедія. Навряд чи рашисти знову наважаться направити ракети на місто, що далеко від району бойових дій. Тому ми й надалі залишаємося у Вінниці. Місто нам дуже сподобалося, тут дуже щирі люди...

«ЦЕЙ СЕЗОН ТЕАТРУ НАЗАВЖДИ УВІЙДЕ В ІСТОРІЮ»

Це не забудеться ■ Головна режисерка театру імені Садовського Таїса Славінська про акторів балету, які пішли на фронт, волонтерство і маскувальні сітки, які у підвалі театру плели майже всією трупю, благодійні вистави у бомбосховищі та виступи у військових частинах, прем'єри, які відбулися попри карантин і війну, та ставку на все українське у новому сезоні

ВАЛЕНТИНА
КИРИЛЬЧУК, RIA,
(096)3145155

«Коли почалася повномасштабна війна, Вінницький театр імені Садовського попри все творив і залишився із глядачами», — колись будуть читати у архівах та вчити на уроках історії наші нащадки.

Для садівців 88-й театральний сезон став одним із найскладніших. Із втратами легенд театру і місяцями вимушених перерв, та водночас — із особливою єдністю та силою, яка допомогла вистояти і попри все продовжувати творити, у найважчий час надихаючи глядачів та захисників.

Разом із головною режисеркою театру імені Садовського, народною артисткою України Таїсою Славінською пригадуємо головні події, якими запам'ятався 88-й сезон.

П'ЯТЬ ПРЕМ'ЄР І НЕСКІНЧЕННІ ВИПРОБУВАННЯ

— Війна, ковід — на жаль, мало чим добрим для нас, держави і українського мистецтва відзначений цей час. Ми навіть не змогли по-людськи закрити цей сезон. Орки, які будуть прокляті на віки вічні, обстріляли нашу рідну Вінницю, а я мала ще й особисту трагедію — саме у цей день, 14 липня, ховала мамочку... Через загальну жалобу фінальну виставу, яку мали грати 15 липня, ми перенесли на осінь, — говорить Таїса Славінська. — На фоні всього болю та випробувань, які переживаємо нині, творчі досягнення дещо стираються. Життя розділене на «до» і «після» та повномасштабної війни ми живемо не місяці, а більше року...

Та все ж, якщо підбивати підсумки, цей сезон у нашому театрі, незважаючи ні на що, виявився дуже плідним — ми представили п'ять прем'єр.

Відкривали сезон 9 вересня театралізованою постановкою «Terra Incognita» разом із нашими друзями-зірками: солістами Національної опери України, дивовижним тенором Андрієм Романенком і баритоном Олександром Мельничуком, відомим актором театру та кіно Валерієм Астаховим, акторами Вінницького театру ляльок та солістами Вінницької філармонії Іриною Швець і Герардом Карпенком. До запровадження жорстких карантинних обмежень також встигли презентувати яскраві прем'єри: масштабний мюзикл «Ромео і Джульєтта» поставив Тарас Мазур, а виставу про сімейне життя «ШвЛ» — Григорій Сиротюк. Наступні дві прем'єри мали відбутися 24 лютого і у Міжнародний день театру, але, звісно, через початок повномасштабної війни все перенесли.

Поступово поновлювати роботу ми почали у квітні. Спершу із безкоштовними благодійними виставами для переселенців та вінничан виступали майже у бомбосховищі — безпечному просторі молодіжного центру «Квадрат». А коли відновили роботу малої та великої сцени, порадували глядачів прем'єрами комедії «Чай з м'ятою чи з лимоном?» Григорія Сиротюка і трагіфарсу у стилі танго «Це і є любов?!» Оксани Бандури.

Крім цього, взяли участь у фестивалі «Вересневі самоцвіти» у Кропивницькому та онлайн-показом вистави «KVITKA» підтримали тимчасово окуповані Херсон і фемтасово «Мельпомена Таврії», а також спільно з Харків-

ФОТО ДМИТРА ДАНКЕВИЧА

Головна режисерка театру ім. Садовського Таїса Славінська дякує всім глядачам, разом із якими вдалося пережити непростий сезон: «Ми щиро вдячні вінничанам, які не здавали квитки і терпляче чекали нашого повернення на сцену»

ським театром імені Шевченка та вінницькими лялькарями презентували драму «Хлібне перемир'я» Олександра Ковшуна.

Ми щиро вдячні вінницьким глядачам, які не здавали квитки і терпляче чекали нашого повернення на сцену. Це дуже цінно для нас! Ми щасливі, що у нас є такі віддані шанувальники у Вінниці, а також багато нових друзів, якими стали вимушені переселенці. Дуже пам'ятним і щемливим

«Імперія хай собі задихається у своєму болоті, а ми будемо доводити, що українська класика набагато краща!»

особисто для мене був момент, коли ми грали виставу «KVITKA» у «Квадраті». Із біженцями із Маріуполя й Харкова, які втратили дах над головою, ми тоді просто стали кружечком, обіймалися і плакали... Настільки сильним було відчуття цієї єдності, непереможного українського духу!

ПРО ПЕРЕДЧУТТЯ ВІЙНИ І ЛЕГЕНД ТЕАТРУ

— Неспокій на душі через загрозу війни я насправді відчула

ще взимку, коли під час невеличкої відпустки ми з дочкою поїхали у Париж погостювати у друзів та походити по музеях, коли немає великої кількості туристів. Вже тоді наші знайомі за кордоном казали, чому тікають дипломати, відкликають послів і Штати, і Великобританія — звертали увагу, що готуються до війни. Тоді серце йокнуло, що я не в Україні, далеко — відчуття небезпеки дійсно було. Та до останнього не вірилось, що ці мавпи з гранатами оголосять таку жорстоку повномасштабну війну цивільному населенню, дітям, жінкам, старим людям... Вони кажуть що «слов'яни — один народ». Та брехня це! Вони — орда! І немає ніяких «русских» у природі. Тепер вже всі достеменно розуміють, хто вони насправді...

Напередодні наступу московії у нашому театрі був аншлаґ. Ми грали виставу «Ідіот» у пам'ять про народну артистку України Лідію Белозьорову — 23 лютого саме було 9 днів після її загибелі. Це була остання вистава, у якій вона виходила на сцену, тож ми вирішили зіграти на її честь. Приїхали син із родиною, всі друзі із Києва та інших міст, які любили і шанували її. А на ранок почалися масові обстріли... Інколи здається, що, можливо, і добре, що наші корифеї, які пам'ятали жахи та наслідки Другої світової, не застали страшних днів нової війни...

Під час цього театального сезону не стало ще двох легенд нашого театру. Ковід забрав життя заслуженої артистки Кабардино-Балкарії та України Валентини Хрещенюк — талановитої акторки, яка представляла ще ту стару гвардію — Верещагінську. Була людиною, відданою театру до останньої клітинки і подиху. Тим вірцем, на який треба рівнятися молодим.

Пішов із життя також Олег Дзюба — головний машиніст

сцени, який 37 років прослужив у нашому театрі і якого знала та любила вся область. На ньому була вся екіпіровка, він відповідав за всю машинерію, декорації і завжди міг підказати, які куліси чи задник краще почепити. Цінними порадами допомагав усім, хто б до нього не звертався. У театрі всі знають акторів і режисерів, та працівники, які творять театр за клусами — не менш вагомі.

«БУДЕМО РОЗВИВАТИ СВОЄ, УКРАЇНСЬКЕ»

— Коли почалася повномасштабна війна, наш театр відмовився від російської класики та забрав із репертуару всі вистави російських авторів. Це принципово! Цього імперського духу, який нам весь час нав'язували, розказуючи, що нічого кращого бути не може, треба позбутися раз і назавжди. Імперія хай собі задихається у своєму болоті, а ми будемо доводити, що українська класика не лише не гірша, а — набагато і краща, і популярніша! Зверніть увагу, коли заборонили москальських естрадних співаків, як почала розвиватися наша естрада, які нові імена, прекрасні пісні з'явилися! Так буде і в театрі.

Після невеличкої відпустки наша трупа почне готуватися до відкриття 89-го сезону, який ми якраз розпочнемо українським блоком. Покажемо все найкраще українське, що маємо у репертуарі: «Лісова пісня», «Біла ворона», «У неділю рано зілля копала», «Назар Стодоля», «Я б тобі небо прихилив», «Маруся Чурай» і, звісно, будемо готувати нові сюрпризи.

Головне зараз — усім триматися! Дай Боже здоров'я і сил нашому Залужному, нашим хлопцям і дівчатам, які стримують цю орду. Все буде Україна і ми переможемо однозначно! Та маємо набратися всі терпіння і триматися.

Актори балету пішли на фронт, а всі інші стали до волонтерства

— У трупі театру імені Садовського маємо героїв-захисників, які нині боронять незалежність України у лавах ЗСУ. Найпершим на фронт пішов артист балету Руслан Гудзенко. Як тільки почався повномасштабний наступ, він сказав: «Я не боюся! Піді і буду захищати». Одразу записався добровольцем. Руслан завжди був бійцем і насправді ще у 2014 році рвався на схід. Ми тоді ледве вмовили його залишитися, оскільки він був зайнятий у дуже багатьох постановках. А цього разу він і

слухати не став би, — розповідає Таїса Славінська. — У лавах Збройних сил зараз служать також Василь Зборовський та Ілля Токарев — актори балету і драми. Всі інші садівці теж продовжують працювати для наближення спільної перемоги: займаються волонтерством, плетуть маскувальні сітки, проводять благодійні вистави і з творчими зустрічами виступають у військових частинах.

— Війна згуртувала всіх! Із найперших днів ми протягом півтора

місяця плели маскувальні сітки у підвалі нашого театру. Приходили актори, режисери, всі працівники закулісся, долучалися наші друзі. Це щемливі спогади на все життя, — говорить Таїса Славінська. — Зараз активно продовжують займатися волонтерством Тарас Мазур, Ольга Буга, Марія Левченко, Олена Пархоменко, Григорій Сиротюк, Діана Калакай та багато-багато інших — всіх і не перерахувати. Ми всі віримо і з нетерпінням чекаємо перемоги України!

АНЕКДОТИ

Альпініст впав у прірву. Друзі по рації:
— Ти живий?
— Живий!
— Руки цілі?
— Цілі!
— Ноги цілі?
— Цілі!
— Тоді піднімайся!
— Не можу, я ще не долетів...

За численними зверненнями користувачів, у Фейсбукці може з'явитися функція: Додати у вороги.

Поплавський надав свої пісні для допиту полонених.

Російські війська від'ємно захопили острів Зміїний. Вони продовжують негативно його контролювати.

В Білорусі тільки картопля зберегла честь мундиру.

Галя живе без нервових зривів!.. бо Галя живе так, що нервові зриви у інших!

Є дві новини: погана і добра. Погана — росіяни дохнуть на асфальті і не одобрюють наші чорноземи, а хороша — ми ж можемо їх туди перетягнути!

Дівчина на сповіді в храмі:
— Батюшко, грішна я: об'їдалася, пиячила, чинила розпусту...
— Знаю, донько моя.
— Звідки?
— Підписаний на твої «Інстаграм».

— Щось ви маєте поганий вигляд, синці під очима, ви що, випиваєте?
— Ні-і-і, я вишиваю!

— А я вам так скажу: чоловік, який не має автомобіля і дружини, практично беззахисний перед алкоголем.

— Миколко, виповниться тобі три рочки, на той час мама з татом назбирають грошей і куплять тобі сестричку.
— Навіщо нам гроші тратити? Мама у нас ще молода, вона і народити може!

— Ти куди так поспішаєш?
— Маю вечерю зварити!..
— А дружина на роботі?
— Вдома.
— Хвора?
— Ні. Голодна!

Чоловік спитав:
— Що на вечерю?
Відповідаю:
— Класне кавказьке блюдо — жеришодали...

Сьогодні місцями дощ. Ну, а як не буде — значить, ви були не в тих місцях!

Моя промова буває блискучою. А буває — з матовим покриттям.

Сьогодні сідає до мене інструктор по водінню в машину, а я йому:
— З рідними попрощалися?
Він аж покурити виліз...

Вчені довели, що найбільш балакуча баба — це п'яний чоловік!

— Як вам мій тортик? Правда, смачно?
— Смачний, смачний... Для тих, хто смачного не куштував!

— З метою покращення якості послуг наша розмова може бути записана.
— Я, мабуть, в інший раз прийду сповідатися...

Дружина запитує у чоловіка:
— А, хто тобі порадив одружитися на мені?
— Не пам'ятаю, у мене багато ворогів!

Якщо воно має вигляд людини, ходить, як людина, і розмовляє, як людина — не факт, що воно насправді людина: це може бути галіма русня.

— А що ви одягнете в день смерті путіна?!?
— Сподіваюсь, ще шорти...

Орки, прочитавши: Жінка сварила чоловіка — знову звинувачують нас у люджерстві...

— Я ж казав попереджувальний постріл! Ти влучив йому в мордяку!
— Це і був попереджувальний постріл... Зате інші тепер цілком попереджені:)

Зайшов сьогодні в магазин біля дому, щоб купити кавун. Сказали: Не беріть цей імпортний, почекайте пару тижнів — завезуть Херсонські... Почекаю!

Коли Україна розірвала дипвідносини з КНДР, ми всі дізналися, що в Україні були дипвідносини з КНДР.

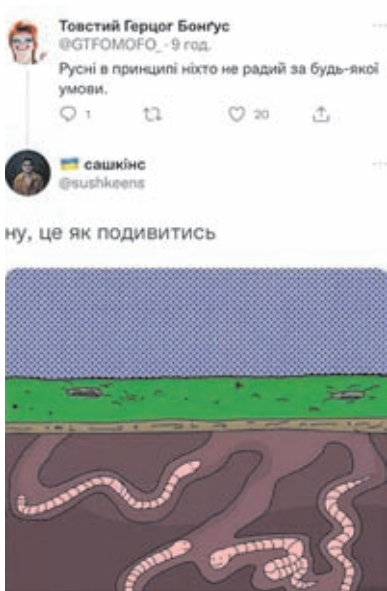
Знаєте, який гурт слухали російські солдати на складі в Новій Каховці за півхвилини до смерті? 30 seconds to Himars...

Слідкую за ситуацією з Джонсоном і думаю, що якби у відставку подав, скажімо, Шмигаль, українці б так не переймались...

— Ми розглянули ваше резюме, і в загальному ми не вражені...
— А ваш офіс теж, так собі... вікнами не виходить на Волл — стріт...

Дзвінок у лікарню:
— У в мого чоловіка — 38,5 ...
— Нічого собі!.. А скільки в ширину?

І в гостях добре. І вдома добре. Скрізь добре. Тільки б не на роботі...

ПОГОДА У ВІННИЦІ

	 GISMETEO	 SINOPTIK	 METEO.UA
СЕРЕДА 20.07	 +30 +14	 +27 +14	 +28 +12
ЧЕТВЕР 21.07	 +28 +12	 +26 +15	 +27 +14
П'ЯТНИЦЯ 22.07	 +31 +16	 +28 +15	 +29 +16
СУБОТА 23.07	 +37 +19	 +30 +17	 +30 +17
НЕДІЛЯ 24.07	 +37 +19	 +27 +16	 +31 +17
ПОНЕДІЛОК 25.07	 +26 +16	 +26 +16	 +27 +15
ВІВТОРОК 26.07	 +22 +15	 +27 +16	 +33 +20

ГОРОСКОП

ОВЕН
Налаштовуйтеся на те, що вам доведеться вислуховувати та виконувати докладні рекомендації начальства чи старших родичів. У середині тижня не виключено безліч непорозумінь, незручностей і навіть конфліктних ситуацій.

ТЕЛЕЦЬ
Перша половина тижня може виявитися дуже напруженою. Бажано не приймати важливих рішень та не давати остаточних відповідей. Друга половина тижня буде сприятлива для творчих планів та задумів.

БЛИЗНЮКИ
У вас вдалий період. Чітко сформулюйте, чого ви хочете, і спокійно плывіть за течією, все поступово влаштується саме так, як вам потрібно. На вас чекають інтелектуальні заняття, важливі переговори, цікаві візити та поїздки.

РАК
Тверезий розум і інтуїція допоможуть вам блискуче впоратися із ситуацією, що склалася. Цікава робота дозволить вам уникнути різних перепадів настрою.

ЛЕВ
Спрямуйте ваші сили на збереження вашого становища на роботі та в сім'ї, бережіть свою репутацію. Не відмовляйтеся від можливостей професійного зростання, але й не прагніть стати начальником, пройшовши по головах.

ДІВА
Цього тижня у вас з'явиться шанс значно просунутися вперед, потрібно лише правильно вибрати напрям і не пасувати перед перешкодами. У роботі буде дуже сильний дух суперництва. Уникайте надмірних навантажень.

ТЕРЕЗИ
Сприятливий час для втілення навіть найбільш оригінальних і фантастичних ідей. Вас зрозуміють і допоможуть. Згадайте про обіцянку, дану деякий час тому, настав час її виконувати.

СКОРПІОН
Постарайтеся не квапити події та приймати їх такими, якими вони є насправді, намагаючись не надто прикрашати картину як рожевими, так і чорними тонами. Головне — не метушитися і спокійно вирішувати всі проблеми.

СТРІЛЕЦЬ
Ви зможете блиснути своєю ерудицією, показати приклад працездатності. Начальство оцінить ваші заслуги, можете розраховувати на премію. Можливе зміцнення професійного та фінансового стану.

КОЗЕРІГ
Цього тижня ви маєте ризик дізнатися, що таке обман і зрада. Успіх на роботі базуватиметься на вашій пунктуальності та сумлінності. Не дозволяйте людям маніпулювати вами.

ВОДОЛІЙ
Не ходіть по колу. Пора підняти свою професійну планку, зробіть щось для себе та свого майбутнього. Ділові зустрічі з партнерами у першій половині тижня виявляться дуже успішними. У середині тижня краще не потрапляти на очі начальству, щоб уникнути конфлікту.

РИБИ
Справи можуть піти не зовсім так, як ви очікували, ваші перспективи будуть досить туманні. Якщо ви не впевнені у своїх діях, краще не поспішати, це дозволить уникнути багатьох проблем надалі. Не заощаджуйте час на сні, щоб до інших факторів не додалася ще й неуважність.

РЕКЛАМА

510107

ПАРТНЕР

Партнер Рухомо

55

КРЕДИТНА СПІЛКА "ПАРТНЕР"

18 років бездоганної репутації

Кредити ГОТІВКОЮ

Працюємо для Вас.

www.partner.vn.ua email: partner_8@ukr.net

м.Вінниця
вул. Пирогова, 55

(096) 901 79 48
(063) 311 80 72
(097) 763 30 67